

நியாயமாண பேராத்மங்கள்

, கோப்பாய் - சிவம்

நியாயமான போராட்டங்கள்

ஆக்கவுரிமைகள் வியாபாரக்குறிகள் பதிவுகத்தின்
1984 ஆம் ஆண்டுக்கான இலக்கியப்
போட்டியில் ரூ 5000/- பரிசு பெற்ற
சிறுகதைத் தொகுப்பு

✱

வெளியீடு.

பத்திரிகையாளர் வாசகர் நலன்புரிச் சங்கம்
கிளிநொச்சி.

Titl

- NIYAYAMANA
PORADDANKAL
(a collection of Short Stories)

- P. Sivananda sarma
(Kopay - Sivam)

- Near Sivan Temple
Avarangal
Puttur.

ublished by

- Journalist and readers
Welfare Society - Kilinochchi.

Printed At

- Sarvasakthi
Gurukulam
Kilinochchi

Copyright

- To the Author.

Date of Publication

- 1985 June

Price - 10/-

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்-
கனவுப்பூக்கள் (புதுக்கவிதைகள்)
(சௌமினி - சிவம்)

அன்னைபராசக்தி (ஆன்மீகக் கட்டுரைகள்)

இலங்கையில்

தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள்
(தமிழியல் ஆய்வுக்கையேடு)

முன்னுரை

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் இன்றைய ஆரோக்கியமான போக்கிற்கு இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் கணிசமான அளவு பங்கினைச் செலுத்தி வருகின்றனர் என்ற மெய்மையின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது, அவர்களுள் முதன்மை வகிக்கின்ற ஒருவராகக் கோப்பாய்-சிவம் விளங்குவதைக் காணலாம். கோப்பாய் சிவத்தின் பத்துறை சார்ந்த ஆக்கங்களின் கனத்திற்கு, மறுமலர்ச்சிக் குழுவின் கிரல்விட்டெண்ணக்கூடிய ஆக்க இலக்கியகர்த்தாக்களுள் ஒருவரான பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மாவின் மகன் என்பதும் அதனால் பண்டைய தமிழிலக்கியத்தின் பாரம்பரியத்தையும் நவீன இலக்கியத்தின் போக்குகளையும் புரிந்துகொள்ளக் கிடைத்த வாய்ப்பின் விளைவு என்பதும் ஆதார ஏதுக்களாகும் என நம்புகிறேன்.

சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், குறநாவல், கட்டுரை ஆகிய பத்துறைகளிலும் கோப்பாய் சிவம் ஈடுபட்டுள்ள போதிலும், அவரது ஆக்கங்களிலிருந்து அவரைச் சிறந்தவொரு சிறுகதை ஆசிரியராக இனம் காண்பதில் சிமமயில்லை. முப்பத்தொரு வயது இளைஞரான அவரின் எழுத்துக்களில் வயதுக்குரிய 'முதிரா இளமையைக் காணமுடியாது' அனுபவ முதிர்ச்சியைக் காணக் கிடைப்பது, அவரின் எழுத்துக்களின் திறமைக்குச் சான்று. 1967இல் அவரின்

பதினாறுவது வயதில் அவரது முதற்கவிதை 'ஜோதி' பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து பல சஞ்சிகைகளிலும் அவரது ஆக்கங்கள் வெளிவந்தபோதிலும், அவரின் ஆக்கங்களின் 'இலக்கியப் பங்களிப்பு' 1975இன் பின்னரே சாத்தியமாயிற்று என்பது என்கருத்து.

1975இல் அவரது சகோதரி 'செளமியி'யுடன் இணைந்து 'கனவுப் பூக்கள்' என்றொரு புதுக்கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். 'அன்னை பராசக்தி' என்ற ஆன்மீகக் கட்டுரைத் தொகுதியொன்றும் 1975 இல் வெளியிடப் பட்டது.

ஈழநாடு பத்தாவதாண்டு நிறைவுக் கவிதைப் போட்டி (1969) நீலாவணன் நினைவுக் கவிதைப் போட்டி (1972) 'சுடர்' சிறுகதைப் போட்டி (1976) 'செவ்வந்தி' கவிதைப் போட்டி (1978), 'வீரகேசரி' எழுத்தாளரரண்டுத் திறனாய்வுப் போட்டி (1981), 'தாரகை' சிறுகதைப் போட்டி (1983), 'களம்' சிறுகதைப் போட்டி (1984), நீர்ப்பாசனத் திணைக்களக் கடன்வழங்கு சபைக் கட்டுரைப் போட்டி (1984) முதலியவற்றில் கோப்பாய் சிவம் பரிசில்கள் பெற்றிருக்கின்றார். இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக 1984-ஆம் ஆண்டு ஆக்கவுரிமைகள் வியாபாரக் குறிகள் பதிவுகம் நடத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசாக ரூ. 5000/- பெற்றமை அவரது இலக்கிய முயற்சிகளுக்குச் சிகரம் வைத்ததாகும். அவ்வாறு வெற்றியீட்டிய சிறுகதைகளின் தொகுப்புத்தான் இந்த 'நியாயமான போராட்டங்கள்' என்ற கதைத்தொகுப்பு ஆகும்.

இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு 'முன்னுரை' எழுதுவதில் உண்மையில் மகிழ்வும் திருப்தியும் எனக்கு ஏற்படுகின்றது.

ஒரு நூலுக்கு முன்னுரை எழுதுவது சிரமமான பணி. ஆக்கியோனின் முகம் கோணமல் அவனது ஆக்கங்களைச் சீர்தூக்கி விமர்சிக்க வேண்டும். மனத்தின் ஆழத்தில் உண்மையாகப் படுவது, ஆக்கியோனின் மனத்தைக் கோணச் செய்யுமாதில், அவற்றைக் கூறுது விட நேரிட்டு விடும். ஆனால், கோப்பாய் சிவத்தின் இத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகளைப் படித்தபோது முகமனுக்குப் புகழாரம் சூட்டவேண்டிய மனதுக்கொவ்வா நிலைமை எனக்கு ஏற்படவில்லை. ஏனெனில், கோப்பாய் சிவம் சிறுகதை வடிவத்தையும், அது கூறவேண்டிய பொருளையும், அது கொண்டிருக்கவேண்டிய சமூகச் செய்தியையும் சரிவரப்பிரிந்து ஆக்கியிருக்கின்ற திறன் எனது இராசனைக்குச் சுவைகூட்டி, கருத்து வெளிப்பாட்டில் போலி உணர்வற்ற உண்மை நிலைப்பாட்டைக் கூற உதவியுள்ளது.

இத்தொகுதியிலுள்ள ஏழு கதைகளில் 'ஒரு மாணவன் வலம் புறப்படப் போகிறது', 'நியாயமான போராட்டங்கள்' ஆகிய இரண்டு கதைகளும் யாழ்ப்பாணச் சாதி பமைப்பின் ஒரு கோணத்தைச் சித்திரிப்பன. சாதிப்பிரச்சினையை மையமாக வைத்துப் படைக்கப்பட்ட பல கதைகளில் காணப்படும் 'ஒருவழிப்பார்வை' கோப்பாய் சிவத்தின் இக்கதைகளில் இல்லை. நியாயமான, இயல்பான மாறுதல்களை ஏற்கும் மனிதாபிமான 'சமநிலை நோக்கு' இந்த இரு கதைகளிலும் காணப்படுகிறது.

இத்தொகுதியிலுள்ள 'எக்கங்கள்', 'கணிப்பு', 'நிழல்களும் நிஜங்களும்', 'அவனும் இவரும்', 'சிதைந்த கூடு' ஆகிய ஐந்து சிறுகதைகளும் மனித அகவுணர்வுகளின் அறிவு பூர்வமான வெளிப்பாடுகளைச் சிறப்பாகச் சித்திரிப்

பன. இவை கோப்பாய் சிவத்தின் சொந்த அனுபவ வெளிப்பாடுகள் என எண்ணுகிறேன்.

இந்த ஐந்து சிறுகதைகளிலும் 'கதை' என்று கூற எதுவும் இல்லாதிருப்பதுதான் இக்கதைகளின் வெற்றிக்கும் காரணம். நவீன சிறுகதைகளின் பேரக்கிணைக் கோப்பாய் சிவம் நன்கு புரிந்திருக்கிறார் என்பதற்கு இவை தக்க எடுத்துக் காட்டுக்கள். மனித உணர்வின் ஒரு சிறு முறுகலை அவிழ்த்துவிடும்போது இக்கதைகள் பூரணம் பெற்றுவிடுவதைக் காணலாம். தந்துவார்த்தமான வார்த்தையாடல்கள் மூலமும், இனிமையும் இறுக்கமும் கொண்ட உரை நடை மூலமும் இக்கதைகளைக் கோப்பாய்சிவம் சிறப்பாக நகர்த்தி முடித்துள்ளார்.

சுழத்துத் தமிழிலக்கியத்திற்குச் சிறப்புச்சேர்ப்போர் வரிசையில், இச்சிறுகதைத் தொகுதிமூலம் கோப்பாய்சிவம் சேர்கிறார் என்பதில் ஐயமில்லை.

உதவி அரங்க அகாதிபர்
(அபிவிருத்தி)
கச்சேரி, கிளிநொச்சி.
10-06-85.

செங்கை ஆழியான்
(க. குணராசா)

பதிப்புரை

இலக்கையில் தமிழ் மொழியும் தமிழ்ப் பண்பாடும் சிறந்தமுறையிலே வளர்க்கப்படவேண்டுமெனும் கோக்குடன், பொதுப் பணிகளுடன் இலக்கியப்பணியிலும் ஈடுபட்டுள்ள கிளிநொச்சி பத்திரிகையாளர் வாசகர் நலன்புரிச்சங்கம், ஒருமொழியின் வளர்ச்சி அதனைக் சற்பதோடு மட்டும் அமையாது, அம்மொழியிற் புதிய துலக்களை இயற்றுவதும், அதில் நன்கு கற்றுத் தேர்ந்தோரைக் கௌரவிப்பதும், எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்களை வாசகர்களிடையே பரப்புதலுமே இலக்கிய வளர்ச்சிக்குரிய செயல்கள் எனக் கருதியது.

இந்த வகையில் ஆக்கவரிமைகள் கியாபாரக் குறிகள் பதிவகம் கடந்த எண்பத்துநான்காம் ஆண்டு நடத்திய இலக்கியப் போட்டியில் பங்கு கொண்டு சிறுகதைகளுக்கான ஐயாயிரம் ரூபா பரிசு பெற்ற எமது சங்க உறுப்பினரும், கிளிநொச்சி நீர்ப்பாசனத்திணைக்களத்தில் கடமையாற்றியவருமான ப. சிவானந்தசர்மா (கோப்பாய்சிவம்) அவர்களால் எழுதப்பெற்ற ஏழு சிறுகதைகள் அடங்கிய சிறுகதைத் தொகுப்பினைக் கன்னிப்படைப்பாக வெளியிட எமது சங்கம் தீர்மானித்தது. அதன் பிரகாரம் இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது.

இந்நூல் தனிப்பட்ட ஒருவரது முயற்சியால் வெளிவருவதன்று. இந்நூல் சிறந்த முறையில் வெளிவர

வேண்டுமென மன்றத்தினர் ஆவன யாவும் செய்துள்ளனர். மன்றத்தின் விருப்பத்திற்கணக்க கதையாசிரியரும் தமது அனுமதியைத் தந்துதவினர்.

இவ்வாறு நாம் எடுத்துக்கொண்ட பணியைச் சீரிய முறையில் ஆற்றி முடிப்பதற்குத் துணையாய் இருந்த அனைவருக்கும் எமது அன்புகளிர்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

முதற்கண் தனது பல்வேறு கடமைகளின் மத்தியிலும் சிரமத்தைப் பாராது முன்னுரையை எழுதி உதவிய எமது மன்றத்தின் கௌரவ காப்பாளரும் கிளிநொச்சி மாவட்ட அபிவிருத்தி உதவி அரங்க அகிபருமாகிய கே. குணராசா [செங்கை ஆழியான்] அவர்களுக்கு எமது நன்றிகள். இக்கதையை எமக்குத் தந்துதவியதுடன் தமது நிழற்படத்தையும் தம்மைப் பற்றிய விபரங்களையும் அன்போடு தந்துதவியவர் இந்நூலில் ஆசிரியர் ப. சிவானந்தசர்மா. அவர்களுக்கும் எமது நன்றிகள்.

உயிரை உடம்பிலே சேர்த்துவைப்பவர் இறைவனே யாயினும் உடம்பை அமைத்துக் கொடுத்தற்கு ஏதுவாக இருப்பவர்கள் தாய் தந்தையர்களே. அதுபோலவே கதைகளை அழகு பொருந்திய உருவத்தில் காட்சியளித்துப் பிறருக்குப் பயன்படக்கூடிய வண்ணம் உடம்பாகிய மலரை ஆக்கி அமைப்பதற்கு ஏதுவாக இருந்தவர்கள் எம் மன்றத்தினராவர். இவர்கள் இரவுபகலாக இம்மலரை நல்லமுறையில் வெளியிடுவதற்கு வேண்டிய யாவற்றையும் சரியாது செய்தவர்கள். மலர் விரைவில் வெளிவருவது இவர்களின் உழைப்பின் பயன்களே.

இந்த வகையில் எமது மன்ற அங்கத்தவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவிக்கச் செயலாளராகிய நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அத்தோடு இம்மலரைச் சிறப்பாக வெளியிட எம்மோடு சிறந்தமுறையில் ஒத்துழைத்த எமது நண்பர்களுக்கும் மன்றம் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

இத்தொகுதியை அழகிய முறையில் ஆக்கித்தந்த குருகுலம் சர்வசக்தி அச்சகத்தினர்க்கும் அட்டைப்படச் சித்திரத்தை தாமாக முன்வந்து கையளித்த எமது சங்க உறுப்பினர் க. செல்வாத்தினம் (அல்வைச்செல்லி) அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவிப்பதோடு இன்னல்கள் குழந்த இவ்வேளையிலும் எமது நூல் சிறப்புற அமையத்தக்க நல்லாசிகளையும், விளம்பரங்களையும் தந்துதவிய அனைவர்க்கும் எமது நன்றியைக் கூறிக்கொள்ளுகின்றோம்.

“எம்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே” அவ்வழியில் நூல்களைப் பிரசுரிப்பது எமது பணி. இவ்வாறாக எமது மன்றம் எடுத்துக்கொண்ட இப்பணியில் மேலும் மேலும் ஆர்வம் கொள்ளச் செய்தல் வேண்டுமென்பதே எமது விருப்பு. அதற்குக் கிளிநொச்சிப் பகுதி மக்கள் அனைவரது ஒத்துழைப்பை எதிர்பார்க்கின்றோம்.

சிவ- திருக்கேதீஸ்பரன்

செயலாளர்.

கிளிநொச்சி பத்திரிகையாளர்

வாசகர் நலன் புரிச்சங்கம்

கிளிநொச்சி

நியாயமான

போராட்டங்களுக்குமுன்,

போட்டிகளில் பரிசுபெறுவதும் சங்கங்களினால் பாராட்டப்பெறுவதும் தான் ஒர் உயர்ந்த கலைஞனது கோக்கங்களல்ல என்றுலும், இவை அவனது கலை இலக்கிய வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்த வல்லவை.

பார்துபட்ட வாசகர் கூட்டத்திடையே அவனை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கும், தன்னைத்தான் கணிப்பீடு செய்வதற்கும் மட்டுமல்லாமல், அவனை அவனது துறைகளில் மேலும் உற்சாகத்தோடு செயற்படவும் வைக்கின்றன.

அந்தவகையில், இலக்கிய கர்த்தாவாகிய நான் எனது சிறுகதைகளுக்குப் பரிசு வழங்கிச் சிறப்பித்த ஆக்கவுரிமைகள் வியாபாரக் குறிகள் பதிவுகத்தினருக்கும், அந்த ஏழுகதைகளையும் நூல்வடிவில் வெளிக்கொண்டுவந்து என்னைக் கொளவிக்கும் சினிமாச்சிப் பத்திரிகையாளர், வாசகர் நலன்புரிச் சங்கத்தினருக்கும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இதில் இடம்பெற்றுள்ள சிறுகதைகள் போட்டிக்காக எழுதப்பட்டவையல்ல. கடந்த பத்தாண்டுகளில் நான் எழுதிய சுமார் ஐம்பது கதைகளுள் வெவ்வேறு ரகத்தைச் சேர்ந்தவையாக எழுத கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்த தொகுப்பே இது. சிறுகதைகள் சிருஷ்டிக்கப் பட்ட காலம் ஒவ்வொரு கதையின்கீழும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆய்வு கோக்குடன் படிப்பவர்களுக்கு அது பயன்படலாம்.

கதைகளின்வரிசை எழுதப்பட்ட. வரிசையல்ல எனது மனத்திற்குத் தோன்றிய வகையில் ஏதோ ஒரு வரிசையை நான் அமைத்திருக்கிறேன்.

ஒன்றைச் சொல்லிவிடுகிறேன். ஏதாவதொரு கோட்பாட்டை அல்லது வாய்ப்பாட்டை மனத்தில் கொண்டு, அதற்கேற்றபடி ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்திற்குள் நின்று சிருஷ்டிக்கப்படுபவை அல்ல எனது கதைகள்.

புறத்தே நிகழ்கின்ற சம்பவங்கள், தென்படுகிற காட்சிகள், கிடைக்கின்ற ஓசைகள் எல்லாமே ஏதாவதொருவகையில் எனது இதயத்தில் உணர்வலைகளோத் தூண்டிவிடும்போது இலக்கிய சிருஷ்டிகள் உருவாகின்றன. வாழ்க்கையோடு ஒட்டியதாக நமது கண்முன்னே காண்கின்ற பாத்கிரங்களை நமமாவட்டே எனது கதைகளை நான் அமைக்கிறேன்.

இந்த ஒவ்வொரு கதைகளின் பின்னாலும் ஒவ்வொரு சம்பவம், - ஒரு சிறிய சம்பவத் துண்டாவது - மறைந்திருக்கின்றது. இதில் வரும் ஒவ்வொரு பாத்கிரத்தையும் நான் சமூகத்தில் சந்தித்திருக்கிறேன். நான் சந்தித்த மனிதர்களை - அவர்களது மன எண்ணங்களை நான் என்னுடைய கதைகளில் சித்திரித்திருக்கிறேன்.

இவை ஒவ்வொன்றும் வாசகனுக்கு ஏதோ ஒரு செய்தியைக் கூறுகின்றது. பிரச்சினைகளையும் அவற்றின் தீர்வுகளையும் வெளிப்படையாக - ஒரு கோஷமாக அல்லது ஒரு புதிர்க்கணக்கின் மறுமொழியாக - தேடுபவர்கள் ஏமாற்றமடையலாம். ஆனால், இக்கதைகள் கூறும் செய்திகள் இவற்றைப் படிக்கும் வாசகனது மனத்திலே சில விளைவுகளைத் தோற்றுவிக்க முடிவுமானால், அதையே நான் எனது வெற்றியாகக் கருதுவேன்.

● கணிப்பு ●

கிளிநொச்சிப் பகுதியின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான இந்நூலை வெளியிடுவதற்காகப் பல சிரமங்களுக்கிடையேயும் - தற்போதைய நெருக்கடி நிலையிலும்கூட முன்னின்று உழைத்த எனது நண்பர்களும், பத்திரிகையாளர்களும் திருவாளர்கள் எஸ். திருக்கேதீஸ்பரன், கே. வி. கே. திருமலாகமூர்த்தி ஆகியோருக்கும் சங்கத்தின் ஏனைய அங்கத்தவர்களுக்கும், விளம்பரங்கள் தந்துதவிய வியாபாரப் பொதுமக்களுக்கும், அழகுற அச்சுெற்றித்தந்த சர்வசக்தி அச்சகத்தாருக்கும் எனது மனமார்த்த நன்றிகள்.

நூலைக் கவர்ச்சியூட்டும் வகையில் அழகிய அட்டைப் படத்தை வரைதளித்தவர் எனது இனிய நண்பர் என செல்வரத்தினம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

மேலும் பல்லாயிரக் கணக்கான வாசகப் பெருமக்களுக்கு முன்னால் என்னையும், எனது ஆக்கங்களையும் முன் நிறுத்தியே திருவது என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் திரு. செங்கை ஆழியான் அவர்களைப்பற்றி நான் என்ன சொல்வது? காணும்போதெல்லா எனது ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளைப் பாராட்டி உற்சாகமூட்டி வருவதுடன், ஆக்கவுரிமைகள் வியாபாரக் குறிகள் பதிவுகத்தின் சிறுகதைப் போட்டியிற் கலந்துகொள்ளுமாறு வற்புறுத்தியவரும் அவரே!

இப்போது இந்நூலுக்குப் பொருத்தமான ஒரு முன்னுரையைத் தந்து சிறப்பித்துமிருக்கிறார் திரு. செங்கை ஆழியான். அவர்களுக்கு எனது மனமார்த்த நன்றிகள்.

இக்கதைகள் பற்றிய வாசகர்களின் அபிப்பிராயங்களை எதிர்பார்க்கிறேன். அவை எனது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நன்கு பயன்படும்.

பிரதிப்பணிப்பாளர் பணிமனை,
நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம்,
கிளிநொச்சி. 15-06-85

கோப்பனு சிவம்
(ப. சிவானந்த சர்மா)

அவன் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறான். ஏன் என்று அவனுக்கே தெரியாது! இதுபோன்ற உணர்ச்சியை அவன் அடிக்கடி அனுபவிக்க நேர்ந்திருக்கிறது. குழப்பம் என்ற அந்த உணர்ச்சியின் பின்னணியில் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருப்பது வேதனையா? அல்லது கோபமா? இது அவனுக்கே ஒரு புதிர்.

ஆனால் அவனுக்கே தெரிகிறது; தனது முசும் சாதாரண நிலையில் இல்லை. கோபத்தால் சிவந்த அல்லது அழுகையால் உப்பி வெளுத்த அல்லது இது போன்ற ஏதோ ஒரு மாற்றம் தனது முகத்தில் தெரிகிறது என்பதை அவன் உணர்கிறான் உணர்ச்சிகளை அப்படியே வெளிப்படுத்தும் முகம் அவனுடையது. உள்ளத்தின் ஆழத்தில் அவற்றை அழுக்கி வைத்துவிட்டு, முகத்தை மலரவைக்கின்ற அந்த ரஸவாதம் அவனுக்குத் தெரியாது.

அவன் அந்த அரைவாசி திறந்திருந்த வாசற் கத வினாடிக வெளியே தெரிகின்ற காட்சியை உற்றுநோக்குவது போன்ற பாவனையில் அமர்ந்திருக்கின்றான். அவனது விழிகள் அந்த வாசலினாடாகத் தெரிகின்ற பெரிய இலுப்பை மரத்தையும், அதன் பின்னால் தூரத்தில் உயர்ந்து தோன்றும் ஒற்றைத் தென்னைமரத்தையும்

தாண்டி நீலநிறத்தில் தெளிந்து தோன்றுகிற வானப் பெரு வெளியில் எதையோ ஊடறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

அவளது கேள்வி அவனது மௌனத்தை உடைக்கிறது. “தவம்! ஏன் திடீரென்று கோபம் வந்தது?” அவன் மெல்லத் திரும்பி அவளைப் பார்க்கிறான். இதழ்கள் மெல்லப் பிரிந்து, முறுவலைப் பிறப்பிக்கின்றன. தவறு பிறப்பிக்க முயற்சிக்கின்றன. தனது முகபாவத்தை மாற்றுகின்ற அந்த முயற்சியில் தான் தோற்றுவிட்டதை அவன் உணர்ந்து கொண்ட அதே நேரத்தில், அவளுடைய கூர்மையான விழிகளும் அதனை அவதானித்து அவனின் இதயத்திற்குப் படம் போட்டுக் காட்டுகின்றன. வெளியே ஒற்றைத் தென்னைமரத்தையும் தாண்டி வானத்தில் நீண்டிருந்த அவனது விழிகள், இப்போது அவள் முகத்தை நோக்கித் திரும்பியிருந்தாலும், அந்த விழிகளின் பார்வை அவளது விழிகளையும் ஊடறுத்துக் கொண்டு அப்பால் சென்றது.

தனது விழிகளினூடே தன் இதயத்தை அவன் படிக்கிறான் என்று அவள் நினைத்தாள். அவளது அந்தப் பார்வையின் தீட்சண்யத்தைத் தாங்க முடியாமல் அவன் பார்வையைத் திருப்பி வேறிடத்திற்கு மாற்றினான். தனது கேள்விக்கு ஒரு மறுமொழியும் வராததிலிருந்தும், அவனது முகபாவத்திலிருந்தும் அவன் இப்போதும் உணர்ச்சிக் குவியலாக இருக்கிறான் என்பதை அவன் உணர்ந்து கொள்ளும்போதே, அதற்குக் காரணமாகத் தானும் இருந்துவிட்டேனோ என்று எண்ணி மனம் சாம்பினான்.

அந்த மனத்தின் சாம்பிய உணர்வும். அவனது பார்வையின் தீட்சண்யமும் சேர்ந்து அவளது பிரகாசத்தைக் குறைத்தது. அந்த திடீர் மாற்றத்தை அவளும் சட்டென உணர்ந்து கொண்டபோது அவனது இதயம் துணுக்குற்றது” ஒ...! அவளை மனம் நோக வைத்துவிட்டேனோ?” என்று ஒருகணம் பச்சாத்தாபம் கொண்டு தயித்தான்.

“நான் இவள் மீது கோபங்கொண்டிருந்தேனா?” என்று அவன் தன்னை - தன் இதயத்தைப் பரிசீலித்து மீளாய்வு செய்ய முற்படும்போது, அவள் திடீரென்று உள்ளே போய் வந்தாள். அவன் முன்னே தான் கொண்டு வந்திருந்த குளிர்பானத்தை வைத்தபோது அவன் தன் கன்னப்பொட்டுக்களை விரல்களால் தேய்த்துக் கொண்டு மெல்ல நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான். அப்போது மாலேநேரமாக இருந்த பொழுதுங்கூட அவள் குளிர்பானத்தைக் கொண்டுவந்தது தனது உள்ளத்தின் கொதிப்பை தணிப்பதற்காக என்று நினைத்துக் கொண்டபோது அவன் முகத்தில் உண்மையாகவே ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது. ஆனால் அந்தப் புன்னகைக்கு அவளிடமிருந்து பிரதிபலிப்பு வரவில்லை. இப்போது அவள் தனக்குள் சிந்திக்கிறாள். தான் தவறான முறையில் நடந்து கொண்டேனோ என்று நினைத்துக் கழிவிரக்கம் கொள்கிறாள். இப்போது அவள், அவன் அமர்ந்திருக்கும் அந்தச் சரிவான கதிரைமீன் அருகில், கீழ்த்தண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். பாதங்களை ஒருங்கு சேர்த்து மார்பளவில் உயர்ந்திருக்கும் முழங்கால்களின்மேல் நாடியை முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு முதலில் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த வானப் பெருவெளியைப் பார்வையால் துளைத்துக்

கொண்டிருந்தாள். அவன் இவளது அந்தத் தோற்றத்தையும் தனது சிந்தனைகளுக்கு எட்டிய அளவில் அவளது மன ஓட்டங்களையும் தனக்குள் இரசித்துக் கொண்டு குளிர்பானத்தை எடுத்து உறிஞ்சினான்.

அவன், “நான் அவன்மீது கோபங் கொண்டிருந்தேனோ?” என்று தனக்குள் மீண்டும் கேட்டுக் கொண்டான். உண்மையில் அவன் கோபம், கவலை என்ற உணர்வுகள் அல்லாத ஏதோ ஒருவகை கிபரி உணர்வையே கொண்டிருப்பதாகப் புரிகிறது. ஒருவேளை ஏமாற்றத்தின் விளைவான ஒரு வெறுப்பாக இருக்க முடியுமோ என்று ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது.

சம்பவமே இல்லாத ஒரு சிறு சம்பவம் இந்தனைதரம் தன்மனத்தைச் சிதற வைக்கிறதே என்று எண்ணி அவன் வியப்படைந்தான். “எண்ணங்களால் வாழ்பவர் வெகு சிக்கிரத்தில் திருப்திப்படுகின்ற அதே நேரத்தில் வெகுவேகமாக அவர்களது நினைவுச்சிகரங்கள் உடைந்து நொருங்கிவிடுகின்றன.” என்று அவன் ஒரு முழுமையான வசனமாகவே தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டான். அன்றிரவு ‘டயரி’ எழுதும்போது அந்த வசனத்தை எழுத வேண்டுமென்றெண்ணி, மனத்திற்குள் மறுபடியும் ஒரு முறை சொல்லிக்கொண்டான்.

அவள் இன்னமும் அதே நிலையில் அசையாமல் இருந்தாள். அவளது பார்வையைப் பின்பற்றி அவனது பார்வை, அந்த நிலை வானத்தில் நிலைத்தது. தெளிந்த வானத்தில் வெண்பஞ்சுத்திராளான மேகங்கள் மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. அவள் அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றியே

நினைக்கிறாள் என்று புரிந்து கொண்டபோது, அவளும் அதே சம்பவத்தை இமைமீட்க முற்பட்டாள்.

அன்று மதியம் - அவசரமாக அங்கு வந்த அவள், அவளைத் திரைப்படமொன்றுக்கு அழைத்தாள். அவன் திடீரென்று திகைப்பில் ஆழ்ந்து விட்டான். மிகவும் தரக் குறைவான மூன்றாநாள் சினிமா ஒன்றைப் பார்க்க அவள் விரும்புகிறாள் என்பது முதலாவது அதிர்ச்சி, அதற்குத் தன்னையும் அழைக்கிறாள் என்பது மற்றொரு அதிர்ச்சி.

அவன் தன்னை ஒரு உயர்தரமான கலைஞனாகவும். அருமையான ரசிகனாகவும் நினைத்து அப்படியே தனது சிந்தனைகளை வளர்த்து வருகிறான். அவள் அதே ஊரில் வசிக்கும் அவனது விசிறி. ஆரம்பத்தில் வெறும் ரசிகை என்று ஆரம்பித்த அந்த உறவு வளர்ந்து ஒரு நட்பாக மாறியிருந்தது. அவனது சிந்தனைகள், மன ஓட்டங்களையே அவள் அப்படியே பிரதிபலித்து வந்ததும், எல்லா விஷயங்களிலும் இருவருக்கும் ஒரே மாதிரியான ஆர்வமும் ஈடுபாடும் ரசனையும் அமைந்ததும் அந்த நட்பைப் பலப்படுத்தியது. அவள் இரசித்துப் புகழும் சங்கீதம் நிச்சயமாக இவனுக்கும் பிடித்திருக்கும். அவனுக்கு வெறுப்பை யூட்டும் நாடகம் இவளுக்கும் சலிப்பேற்படுத்தும்.

இந்த அளவுக்கு ஒரே மனம், ஒரே சிந்தனை ஒரே விதமான ரசனைகளோடு நெருக்கமான நட்பினை வளர்த்துக்கொண்டபோது இன்றைக்கு அவள் வந்து அந்த மூன்றாநாக்குப்பையைப் பார்க்க வேண்டுமென்று அவளை அழைத்தபோது

அவன் அவனைப்பற்றி நினைத்திருந்த நினைவுகள், அவனுக்கென்று தனது இதயத்தில் கொடுத்திருந்த கௌரவமான புனித ஸ்தானம், அவனைப்பற்றி அவன் உருவாக்கி வைத்திருந்த 'இமேஜ்' - பிம்பம்..... ஓ.....!. நொடிப்பொழுதில் அந்த பிம்பம் நொறுங்கி விழ அவன் அந்தத் திரைப்படத்தைப் பற்றித் தனது அபிப்பிராயத்தை மிகவும் அருவருப்போடு கூறினான். அதற்கு அவள் சமாதானங்கள் சொன்னாள்.

“தவம்! தாக்குறைவான ரசனையிலே மூழ்கிக் கிடக்கிற ஒரு கூட்டத்தை நாம் இழிவாக நினைத்து ஒதுக்கித் தள்ளுகிறோம். அதேநேரம் அதிலுயர்வான பெரும்பாலும் புத்திஜீவிகளுக்கு மட்டுமே உரியதான - இன்னொரு விதத்தில் சொல்வதானால் புனிதக் கலைகளென்று நாம் நினைக்கின்ற சிலவற்றை மட்டும் ரசித்துக்கொண்டு அந்த வட்டத்துள்ளே மட்டும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறோம். இதுவும் ஒரு வகையில் தவறுதானே? அவள் அந்தக் கேள்வியுடன் நிறுத்தி அவனை நிமிர்ந்து நோக்குகிறாள். அவன் திடீரென்று அக்கேள்விக்கு மறுமொழி கூறமுடியாமல் - அல்லது கூறவிரும்பாமல் மௌனமாக அவளது விழிகளைத் தவிர்த்துத் தன் பார்வையை விலக்குகிறான். அவளது கேள்விக்குப் பொருத்தமாகவும், அழகாகவும் விடை சொல்ல வேண்டும் என்ற நினைவுடன் சிந்தித்துக் கொண்டு விழிகளை அவன் மேயவிடுகிறான்.

அவளது தோற்றத்தில்கூட அந்த ஒருகணத்தில் நிறைய வேறுபாடு இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அவளது உடைகள், அணிகள், நிற்கும் நிலை இவற்றில் கூட இதுவரையில் அவன் கண்டிராத வகையில்

அபரிமிதமான ஒரு தேவையற்ற கவர்ச்சியும் - அடக்கமற்றதன்மையும் இருப்பதாக அவன் உணர்கிறான்.

ஓ! அவள் இப்போது நிறைய மாறிவிட்டாள். தன்னிடமிருந்து வெகுதூரம் போய்க்கொண்டும் இருக்கிறாள். அவனுக்கு அதனைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

அவளது வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவள் ஒருநாள் அவன் முன்னமர்ந்து அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான சஹானா ராகப்பாடலொன்றை மிகவும் அருமையாகப் பாடிக்காட்டிய காட்சி அவன் மனத்தில் தோன்றியது.

நீல நிறத்தில் பூக்கள் போட்ட அந்த மஞ்சள் நிறச் சேலையின் முந்தானையைக் கழுத்தைச் சுற்றிவலது தோளில் கொண்டுவந்து வெண்ணிறமூத்து மாலையில் செருகிக் கொண்டு அவள் அமர்ந்து பாடிய அந்தப் பணிவும், பதவிசும்..... ஓ அந்தத் தோற்றமும், குரலும், பாணியும் கூட அந்த சஹானா ராகத்தினைப் போலவே வெகுநளினமாக - நிதானமாக அமைந்திருந்ததை அவன் வெகுவாக ரசித்துப் பாராட்டியது அவனுக்கு நன்றாக நினைவுக்கு வருகின்றது.

இன்றைக்கு அந்த ஒரு கேள்வியில் அவளது அந்த 'இமேஜ்' உடைந்து நொறுங்க - அவளது இரசனைகள், ஆர்வங்கள், ஆற்றல்கள் எல்லாமே பொய்தானோ என்றொருசந்தேகத்தை அவனுள் கிளர்ந்தெழுச் செய்கிறது.

அந்தச் சந்தேகம் அவனுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றத்தை உண்டாக்குகிறது. அவனைப் பற்றித்தான் போட்டிருந்த கணிப்புத் தவறிவிட்ட ஏமாற்றம். அவள் தன்னை விட்டு விலகிக்கொண்டிருக்கிறாளோ என்ற ஏக்கம். தான் மட்

டும் அந்த உன்னதமான கலாரசனையின் உச்சியில் தனித்து விடப்பட்டு விட்டேனே என்ற தவிப்பு எல்லாம் சேர்த்து அவனுக்கு ஒருவித வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது.

அவனுக்குத் தன்மீதே ஒரு வெறுப்பு. தன் கணிப்புத் தவறிவிட்டதென்று தன்மீதே ஒரு கோபம். அந்த வெறுப்புமும், கோபமும் தனது நிதானத்தை நிர்மூலமாக்கிவிட அவன் அவனோடு வழமைக்கு மாறான முறையில் சற்றுக் கோபமாகவும் வரப்பு மீறியும் பேசிக் கொள்ளுகிறான். அவனது அந்தப் பேச்சு அவளை வெகுண்டெழ வைத்து விட்டது. அவளும் சிலவார்த்தைகளைப் பேசிவிட்டு உள்ளே போய் விடுகிறாள்.

இப்போது

நடந்துமுடிந்துவிட்ட சம்பவத்தின் மூலகாரணத்தைப் பரிசீலித்துத் தன்மீதே குற்றம் கண்டு தங்களுக்குள்ளேயே மறுகிக்கொண்டு அவர்கள் மௌனமாக இருந்தார்கள். அவளின் கண்களில் நீர்ப்படலம் திரையிடப்பட்டிருந்ததைத் துல்லியமான அவன் பார்வை கண்டுபிடித்த போது அவனது மென்மையான இதயத்தில் முள்ளொன்று தைத்து விட்டாற்போல் உணர்கிறான்.

சட்டென்று எழுந்து உள்ளே போகிறான். அவன் வெளியே புறப்படத்தயாராக வந்து “எழும்பு சுந்திரா அந்தப் படத்தைப் பார்த்திட்டு வருவம்” என்று கூறிக் கொண்டு, அவள் விழிகளை நேரேபார்க்கக் கூசி, அதைத் தவிர்ப்பதற்காகக் கீழே சிலிப்பர்களைத் தேடிக்காலில் கொழுவிக்கொள்கிறான்.

அவன் எழுந்து, தானும் சிலிப்பர்களை அணிந்து கொண்டு வெளியே வருகிறான். நிர்மலமான அவனது

முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, “இப்ப அந்தப் படமே வேண்டாம். பூங்காவரை போய் உலாவிவிட்டு வருவோம்,” என்று சொல்லிவிட்டு நேரே பாதையை நோக்குகிறாள். அவன் வினாக்குறியுடன் அவளைக் குறிப்பாக நோக்கிக் கொண்டு நின்றான். அவள் அதற்குமுன்னே இரண்டு அடிகள் எடுத்து வைத்தவள் நின்று திரும்பி “நான் என்னுடைய இரகசைகளையோ, ஆர்வத்தையோ மாற்றிக்கொண்டுவிடவில்லை. எமது சிந்தனைகள் மேலும் விரிவுபடுத்துவதற்கு இப்படியான சில மீறல்கள் உதவும் என்று நினைத்தத்தான் அதைப்பார்க்க விரும்பினேன், அதுவும், அதனை உங்களோடு பார்த்து, உங்களோடு விவாதிக்கவும் மட்டும்தான் விரும்பினேன். நன்குபண்பட்ட ரசனையுள்ளவர்கள் மேலும் தமது கலாரசனையை உயர்த்துவதற்கு இவைகள் வழிவகுக்குமேயல்லாமல் அவர்களை இணைக்கெடுத்துவிட முடியாது.” அவன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு கைகளை முன்னாலும் பின்னாலும் தட்டிக் கொண்டு மௌனமாக நின்றான்.

அவன் தொடர்ந்தான் —

“ஆனால் இப்போது நாம் அந்தப் படத்தைப் பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டுமென்று ஒன்றுமில்லை. எங்கள் மன அமைதியை மறுபடி பெறுவதற்காகப் பூங்காவரை போய் இருட்டும்போது திரும்பலாம் என்று நினைக்கிறேன்.” அவன் கூறிவிட்டு மெல்ல முன்னே திரும்பி நடந்தான். அவன் மறுமொழி எதுவும் கூறவில்லை. கனத்த மௌனத்துடன் அவளது கால்விரல் மெட்டிகளைப் பார்த்தபடி அவன் பின்னே நடந்துகொண்டிருந்தான்.

3 - 9 - 77.

© ஒரு மூண ஊர்வலம்

புறர்படப் போகிறது. ©

முன்னொரு காலத்தில் கருணாகர ஐயராக இருந்து பிறகு வெறும் கருணாகர் ஆகிவிட்ட அவர் இன்று 'அது வாகிவிட்டதனால் அவரது வீடு என்று சொல்லப்படும் சிறு குடிசையைச் சுற்றி ஆட்கள் சிலர் வந்து குழுமி இருந்தனர். அவரது இழவுச் செய்தி 'முறைப்படி' யாவ ருக்கும் அறிவிக்கப்படவில்லை. இந்த சமூகத்தின் நியதியைப் பொறுத்தவரை அவர் முறைப்படி வாழாததுபோலவே அவரது இறுதிக் காரியமும் பிரச்சினைக்குரியதாக நிற்கிறது.

அவருடைய சந்ததியின் வாரிசாக எஞ்சியிருக்கும் ஒரே மகள் மங்களத்தைத் தவிர அங்கிருந்தவேறு எவருக்கும் அவரது இறப்பு ஒரு துன்பத்துக்குரியதாகத் தோன்றவில்லை. ஒப்புக்கு அழுகின்ற பெண்கள் கூடஅங்கு இல்லை. மூலைக்கு இரண்டொருவராக இருந்து ஊர்வம்பு அளந்து கொண்டிருந்தனர் சில பெண்கள்.

முற்றத்தில் கருணாகரது இறுதிக் கடன்களைச் செய் வது பற்றிக் காரசாரமான விவாதங்கள் படிப்படியாகக் களைகட்டி உச்சஸ்தாயியை அடைந்து கொண்டிருந்தன. அந்த ஓசையை ஊடறுத்துக் கொண்டு ஒற்றைக்

குரலாக மங்களத்தின் அழுகை உள்ளேயிருந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரளவு வசதியாகவே வாழ்ந்துகொண்டிருந்த கருணாகர ஐயர் - ஜாதிய அடிப்படையை மீறி வேறு குலத்தில் பிறந்த கோகிலாவைக் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டது அதனால் அவர் வெறும் கருணாகர் ஆக் சப்பட்டு ஜாதிக்காரர்களால் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டதுமல் லாமல் தொழிலிலிருந்தும் நீக்கப்பட்டதுஎல்லாம் அவருடைய பூர்வாசிரம சரித்திரங்கள். அதற்குப் பிறகு மங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வறுமையும் நோயும் தாக்க கோகிலர் கண்ணை மூடியதும் அவர் தேடுவாரில்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு மங்களத்தை வளர்த்து ஆளாக்கி யதும் கூடப் பழைய கதை.

இன்று மங்களத்துக்கென்று அந்தக் குடிசையையும் பாஸ்புத்தகத்தில் ஏதோ சில துறுகளையும் 'மட்டும் கலப் புச் சாதிக்காரி' என்ற பேரோடு சேர்த்துக் கொடுத்த விட்டு அவரும் கண்ணை மூடிவிட்டார்.

இன்றைக்கு அவர் இறந்துவிட்டபிறகு தாங்களும் மனிதர்கள்தான் என்பதை ஊருக்கு நிரூபிப்பதற்காகச் சிலர் அங்கு வருகை தந்ததோடு, தங்கள் உரிமைகளையும் நிலைநாட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

“என்னதான் நடந்தாலும் அது எங்களுக்குள்ளே. அவர் என்றை அண்ணை. அவற்றை காரியத்தை நான் என்றை இஷ்டப்படி நடத்துவன் அதுக்கை நீ என் தலேபிடவேணும்?”

இவ்வளவு காலமும் இல்லாத உரிமையை இப்போது
புதிதாக நிலைநாட்ட வந்திருந்த சண்முகக்குருக்கள் ஆவே
சத்தூடன் கேட்டார்.

“என்றை அக்காவைக் கலியாணம் முடிச்ச நாளிலையி
ருந்து அவரை நீங்கள் விலக்கிவைச்சிட்டியள். அதுக்குப்
பிறகு அவர் எங்கடை சாதிதான். அதுதான் நான்
சைவக்குருக்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பினான். அவர்
தான் வந்து கிருத்தியம் செய்யவும் வேணும். எங்கடை
சுடலைக்கைதான் சுடவும் வேணும்”

கோகிலாவின் தம்பி மாரிமுத்து உறுதியான குரலில்
கூறினான்.

“ஓ! பிராமணச் சாதியிலே பிறந்தவைக்கு சைவக்
குருக்கள் கிரியை செய்யவோ? உது எங்கத்தையில் நியாயம்.
நங்கள் இருக்கிற வரைக்கும் உது நடவாது, ஓ!”

“உயிரோடை இருக்கேக்கை அவருக்கு இல்லாத சாதி
உரிமை செத்தபிறகு வந்திட்டிதோ? அவர் ஒருநேரச்
சாப்பாட்டுக்கும் வழியில்லாமல் கஷ்டப்பட்டபொழுது
அந்தக் குமருக்கு ஏதும் வாங்கிக் குடுக்க வக்கில்லாதவை
இப்ப வந்திட்டினம் கதைக்க’

இந்த விவாதத்தில் அக்கம் பக்கத்தில் நின்றவர்களும்
கட்சிகட்டி நின்றுகொண்டு கலந்துகொள்ளவே விவாதம்
குடுபிடிக்கத் தொடங்கியது. செத்த வீட்டிற்குப் போவதா
விடுவதா என்று தயங்கிக் கொண்டிருந்த அயல் வீட்டு
மனிதர்களும் இந்தப் பிரச்சினைகளை விடுப்புப் பார்க்கும்
நோக்கத்தில் வாததொடங்கினர்.

பெண்கள் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிந்த - கருணாகாரின்
ஆட்கள்-ஒரு பிரிவு; கோகிலாவின் ஆட்கள் மறு பிரிவு -
இடையிடையே ஒப்பாடுவைத்து அழுவதும் பிறகு ஆண்
களின் சண்டையை அவதானிப்பதுமாக இருந்தனர்.

கிரியைகளைக் கவனிக்க வந்த சாஸ்திரியாரும், சைவக்
குருக்களும் நடப்பவற்றை அவதானித்துக்கொண்டு ஒரு
புறத்தில் நின்றனர்.

முற்றத்தில் வரப்பேச்சுகள் தடித்து விரசமான
சொற் பிரயோகங்களையும் தாண்டி கைகலப்பை நெருங்கிக்
கொண்டிருந்தது.

“காலம் காலமாயி ரந்து வந்த வழக்கத்தை இப்ப ஏன்
மாற்றவேணும்? அவர் ஐயர். அதுக்குத் தக்கபடி
கிரியையைச் செய்து எங்கடை சுடலைக்கை சுடுறதுதான்
முறை” நடேசையர் குடுமியைத் தட்டி முடிந்து கொண்டு
இதைச் சொன்னதும் மாரிமுத்துவுக்கு ஆத்திரம் வந்து
விட்டது.

“அப்பிடியெண்டால் அவர் இருக்கும்வரையும் உங்
கடை வழக்குமெல்லாம் எங்கை போனது? அவரைக்
கோயில் பூசை செய்ய விடாமல் தடுத்தியள். திவசம், தீதி
செய்யக் கூடாதெண்டு சொன்னியள். உங்கடை வீட்டுக்
காரியங்களுக்கு அவரைக் கூப்பிடாமல் நடத்தினியள்
இண்டைக்கு அவரின்ரை பாஸ்புத்தகத்திலே கிடக்கிற.
காசுக்காக இதுக்கை வந்து தலையைக்குடுக்கிறியள்”.

“டேய் மடையா! மரியாதையில்லாமல் பேசாதை!
இவற்றை பாஸ்புத்தகத்துப் பிச்சைக் காசு எங்களுக்குப்

பெரிசில்லை, எங்கடை மரியாதைக்காகத்தான் நாங்கள் வந்திருக்கிறம் தெரியுமே! இண்டைக்கு எங்களுக்கு முன்னாலே இவற்றை கிறுத்தியத்தைச் சைவக்குருக்கள் செய்து உங்கடை சுடலேக்கை சுட்டுப் போட்டுவா நாங்கள் பாத்துக் கொண்டிருந்தமெண்டால் நாளைக்கு எங்கடை சுவத்தை என்ன செய்வியளோ தெரியாது”.

“ஓய்! கனக்கக் கதையாதையும்காணும். இவ்வளவு நாளும் இல்லாத மரியாதை இப்ப வந்திட்டுது போலே” பல்லே நெறுமிக்கொண்டு எழுந்தான் மாரிமுத்து. நாலைந்து பேர் ஓடிவந்து நிலைமையைச் சமாளிக்க முன்வந்தனர். இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மங்களம் ‘ஓ’ வென்று கதறிக்கொண்டு தந்தையின் சுவத்தின்மேல் மயங்கி விழுந்தாள்.

இதற்கிடையில் ஒரு வயோதிபர் மெல்லச் சொன்னார், “இதுகூலாடை இன்னொரு பிரச்சினையையும் நாங்கள் யோசிக்கோணும். மங்களத்தின்மை எதிர்காலத்துக்கு ஆர் பொறுப்பெண்டதையும் யோசிக்கவெல்லே வேணும்!”

“நீரென்ன காணும். செத்த வீட்டுப் பிரச்சினை தீரமுன்னம் கலியாண வீட்டைப்பற்றி யோசிக்கிறீர்? அதுக்கிப்ப என்ன அவசரம்?” என்று ஒருவர் குறுக்கிட்டார்.

“இல்லைத்தம்பி அதிலேதான் முழுவிசயமும் தங்கியிருக்குது. மங்களத்தின்மை எதிர்காலத்துக்கு ஆர் பொறுப்போ அவைதான் கருணாகாருக்குக் கொள்ளி வைக்கவும் வேணும் அவரை எங்கை சுடுகிறதெண்டு தீர்மானிக்கவும் வேணும். இரக்கமார் கரை சேர வைக்கிறவன்ரை விருப்பத்துக்கு நாங்கள் இந்தப் பிரச்சினையை விட்டிடலாம்.”

திடீரென்று அங்கே மௌனம் நிலவியது. சாலயன் மன்னன் தீர்ப்பு வழங்கியதுபோல ஒரு பெரிய தீர்ப்பை வழங்கிவிட்ட பெருமையுடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார் கிழவர். இதனை எதிர்க்கும் தைரியம் யாருக்கும் வர வில்லை எல்லாரது விழிகளும் சண்முகக் குருக்கள்மீது படிகின்றன. இவர் மௌனமாக அங்கிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்.

21-7-75.

✳ அவனும் இவரும் ✳

அவன் யார் என்பது அவனுக்கே தெரியாதபோது இவருக்கென்கே தெரியப்போகிறது? இன்றுவரை இவருக்கு அது தெரியாது. ஆனால், அதைத் தெரிந்து கொள்ள இவர் விரும்பியதில்லை. இவர் எதைத்தான் விரும்பியிருக்கிறார்?

இவர் யார் என்று அவனுக்கும் தெரியாது. ஆனால் அவனுக்கும் அதைத்தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று நிறைய ஆசை. ஒரு துடிதுடிப்பு. ஆனால் இன்றுவரை அவன் அதை அறிய முடியவில்லை. இவரோடு அவன் பழகும் விதம் அப்படி. எத்தனை அந்நியோன்னியமாகப் பழகுகிறார்களோ அத்தனை தூரம் இவர்களுக்கிடையில் ஒரு நீண்ட இடைவெளியும் இருக்கின்றது. அத்தனை இடைவெளியைத் தாண்டி இவருடைய பூர்வாசிரமத்தைக் கேட்பதற்குரிய துணிவு அவனிடமில்லை.

இத்தனைக்கும் அவர்கள் ஒரே வீட்டில்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கிடையே நில்லுகின்ற இந்த உறவு முறை பற்றி ஊரெல்லாம் அதிசயிக்கும். எத்தனை அதிசயமான ஒரு பிணைப்பு! மாலை நேரத்தில் அந்த இரண்டு நண்பர்களும் வயற்கரை ஓரங்களில் உலர்விக் கொண்டிருக்க

கும் பொழுது கிராம மக்கள் ஓர் அதிசயத்தைக் காண்பவர்கள் போல் பார்ப்பார்கள்.

‘அந்த இரண்டு நண்பர்கள்’ என்று கூறுவது கூடத் தவறான ஒன்று. அவர்களிடையே அத்தகைய ஒரு உறவு முறை நிகழ்வதாகவும் சொல்ல முடியாது. இவர் காக்கி அல்லது சாம்பல் நிறம் அல்லது இவை போன்ற இளம் நிறத்தில் தைக்கப்பட்ட ‘தொள தொள’ வென்ற பழைய காலத்து டிரௌசரையும் வெண்மையான ஒரு சேட்டையும் அணிந்திருப்பார். கையில் அழகான ஒரு விலையுயர்ந்த கைத்தடி இருக்கும். கண்ணாடி அணிந்திருப்பார். ஒழுங்காக வெட்டி, வாரிவிடப்பட்ட தலையிரும் நன்கு சவரம் செய்யப்பட்ட முகமுமாகப் பார்ப்பதற்கு ஒரு கணவான் தோற்றத்தைக் கொண்டவராக முன்னே நடப்பார்.

அவன் ஒரு நிறம் மங்கிய - ஐந்தாறு இடங்களில் தையல் போடப்பட்ட சாரத்தை முழங்கால்வரை உயர்த்திக் கட்டியிருப்பான். தோளில் ஒரு பழைய தேங்காய்ப்பூத் துவாய் அல்லது சிலவேளை ஒரு மங்கல் நிற - தோள் பட்டையில் தெறிபொருத்தப்பட்ட - நாவுனலை அணிந்திருப்பான். இவரது கம்பிரமான தோற்றத்தின் பின்னால் சற்றே கூனிய முதுகுடன் நடந்து கொண்டிருப்பான்.

ஒரு பெரிய பணக்கார முதலாளியின் பின்னே அவரது வேலைக்காரன் போவதுபோன்று ஒரு பாவனை - அடக்கமான ஒரு பணிவு - அவனிடம் தென்படும்.

ஆனால், மதிய போசனத்தின் பின்னர் வெயில் கொழுத்திக் கொண்டிருக்கும் போது வீட்டிற்கு முன்னே

போடப்பட்ட ஒலைக்கொட்டகையில் ஒரு பாயில் இருவரும் அருகருகே அமர்ந்து வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு உல்லாசமாக மெல்லிய குரலில் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பதையும் பாதையில் போய் வந்து கொண்டிருப்பவர்கள் திறந்த படலையினூடாக அதிகசுமமாக அவதானிப்பார்கள். அவர்களுக்கு இதுவும் ஒரு அற்புதமான காட்சி.

அவர்கள் என்ன இரு நண்பர்களா? உறவினர்களா? அல்லது எஜமானும் வேலைக்காரனா? இது ஒரு புரியாத புதிர்: ஊரவர்களுக்கு மட்டுமல்ல அந்த அவனுக்கும் இவருக்கும் கூட அது ஒரு புதிர். ஆனால், அந்தப் புதிருக்கு விடைகாண வேண்டுமென்று இவனோ அல்லது அவனோ முயன்றதில்லை.

அவர்கள் ஒன்றாக வாழ்கிறார்கள். ஆனால், ஒருவரை ஒருவர் ஏதாவதொரு உறவுமுறை சொல்லியோ, பெயர் சொல்லியோ அழைத்ததாக நினைவில்லை. உறவுமுறையே தெரியாதவர்கள் எப்படி அழைப்பது? ஒரே ஒரு முறை அவன் இவரை 'ஐயா!' என அழைத்தது மட்டும் அவனுக்கு நினைவிருக்கிறது. அந்தஒரே ஒருமுறைதான் இவரை அவன் முதன்முதலாகச் சந்தித்தநேரம்.

அது ஒரு முன்னிரவு நேரம். இரண்டு வருடங்களுக்கு முந்திய ஒரு மாரிகாலம். மழை பிசு பிசுத்துக் கொண்டிருந்தது. மினுக் மினுக்கென்று ஏரியும் ஒரு சில தெரு விளக்குகளைத் தவிர எங்கும் ஒரே சும்மிருட்டு. அவன் கையில் ஒரு தடியுடன் தட்டுத்தடுமாறி நடந்து கொண்டிருந்தான். அந்தத் தடியும் தடுமாற்றமும் அவனது வயதின் ஏற்றத்தைக் காட்டுவதல்ல. அவனது பசியாலும் நோய்களாலும் ஏற்பட்ட தளர்ச்சியையே காட்டுவது அவை.

வயிற்றுப்பசியைப் போக்குவதற்கும், உடல் அசதியைத் தீர்ப்பதற்கும் அவன் இடம் தேடி உலைந்தான். அந்தச் சிறிய கிராமத்தில் சின்னஞ் சிறியகுடிசைகளில் அவனுக்கு யார் தான் இடம் கொடுப்பார்கள்? மழைக்கு ஒதுக்கிடம் தேடி வீதியில் போவோர் வருவோரைக் கெஞ்சினான்.

“ஐயா தோட்டக்காட்டிலே இருந்து வேலை செய்து போட்டு வேலையுமில்லாமால் வந்திருக்கிறீயா. பசிக்கு ஏதும் தாங்கையா.”

அந்தவீதியில் போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு இளவட்டம். “அங்கைபார் ஒரு பெரிய கல்விடு இருக்குது. அன்றம் முந்தித் தோட்டக்காட்டிலேதான் இருந்திட்டுவந்தவர், அவரிட்டைப் போய்க்கேள்! அவர் அந்தப் பெரிய விட்டிலே தனியாத்தான் இருக்கிறார். உனக்குப் படுக்கவும் இடம் தருவார் போ! என்று ஆற்றுப்படுத்தி அனுப்பினான்.

அவனுடைய வார்த்தைகள் கிண்டலோடு பிறந்த வெற்றுவார்த்தைகளே அன்றி உண்மையான அனுதாபத்துடன் பிறந்தவையல்ல! அந்தவிட்டிற்குப் போய்க்கேட்பதன் மூலம் இவனுக்கு ஒருவாய் சோராவது கிடைக்குமா என்பது அந்த இளவட்டத்துக்குச் சந்தேகம்தான். இருந்தாலும் ஒரு பேச்சுக்குக் கூறினான்.

ஆனால், அதனைப் பூரணமாக நம்பி அன்றிரவுக்கு ஒரு வழிகிடைத்து விட்டது என்ற நினைவுடன் அவன் அந்தவிட்டு வாசலில் வந்து நின்று ‘ஐயா!’ என்று அழைத்தான். அதற்குப்பிறகு அவன் இவரை எப்படியும் அழைத்ததாக நினைவில்லை.

இவர் ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன் இந்தஊரிற்கு வந்து இந்தக்காணியை வாங்கி ஒரு வீட்டைக்கட்டிக் குடியேறினார். ஒரு பெரிய மனிதர் தங்கள் ஊரில் வந்துகாணி வாங்கியதும் பெரிய வீட்டைக்கட்டிக் குடியேறியதும் ஊர் மக்களுக்கு ஒரே மலைப்பான காரியமாக இருந்தது. முதலில் எட்டிநின்று பார்த்தவர்கள் மெல்ல மெல்ல இவரை அணுகமுயற்சித்தனர். ஆனால், இவரோடு சுமுகமான முறையில் பேச்சுவார்த்தைகள் வைக்கவோ ஏதாவதொரு உறவை உருவாக்கவோ முடியவில்லை. இவரைப் பற்றிய பூர்வீகங்களையாவது அறிவோமென்று முயன்று அதிலும் வெற்றிபெற முடியவில்லை. ஆள் 'ஒரு மாதிரி' என்ற பொதுவான ஒரு அபிப்பிராயம் மட்டும் எல்லோரிடையேயும் நிலவியது.

இவர் ஒரு தனிஆள் என்பதும் இவருக்கு உறவினர்கள் நண்பர்கள் யாருமே இல்லை என்பதும் நிச்சயம். அத்தோடு, இனிமேலும் இவருக்கு நண்பர்கள் ஏற்படமுடியாது என்பதும் அவர்களது அபிப்பிராயமாக இருந்தது. இவர் தேயிலைத் தோட்டமொன்றின் உரிமையாளராக இருந்தவரென்றும் பெரிய சொத்துக்களின் ஆதிபதி என்றும் மோசடிகளில் ஈடுபட்டு எல்லாவற்றையும் இழந்து இங்கு வந்தவர் என்றும் ஒரு கதை உலாவினது. தனது மனைவியைக் கொலை செய்துவிட்டு ஒடிவந்தவர் என்று ஒரு கதையும் சில காலம் அடிபட்டது. ஆனால், எதையும் யாரும் ஊர்ஜிதம் செய்வதற்கில்லை.

'ஏதோ வந்தார், இருந்தார்' என்று தாமே கடைக் குப் போய்ச்சாமான் சக்கட்டு வாங்குவது - சமைப்பது, சாப்பிடுவது - பத்திரிகை படிப்பது என்ற அளவில் இருந்

தார். நிதியுதவிகள் தானதர்மங்கள் கேட்டு அந்த வீட்டினுள் துழைந்தவர்கள் திருப்தியோடு திருப்பியதை ஒரு வரும்கண்டதில்லை. 'ஆள் சுத்தக்கஞ்சன்' என்ற பேச்சும் பேசப்பட்டது.

அந்த மழைகாலத்து முன்னிரவில் அவன் வந்து 'ஐயா' என்று கூப்பிட்டபோது இவர்வந்து உதவைத் திறந்து 'என்ன?' என்ற பாவனையில் பார்த்தார். அவன் தனது பல்லவியைக் கூறினான்.

'இந்தக் கொட்டிலிலே படுத்திட்டு விடிய எழும்பிப் போறன்' என்றும் கேட்டான். இவர் தலையாட்டிவிட்டு உள்ளே போனபோது அவனுக்கு இவரது பேரக்கு புதிராக இருந்தது. அந்தத் தலையாட்டலின் பொருளைச் சரியாக விளக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் தயங்கியபடி கொட்டகைக்குள் நின்றான்.

உள்ளேயிருந்து இவர் அழைத்தார். அவன் விரைந்தையில் ஏறியமர்ந்ததும் தட்டென்றில் சாப்பாட்டைக் கொடுத்துவிட்டு அருகேயிருந்த மேசையில் இவரும் சாப்பிட்டார். அவன் திகைப்போடு சாப்பிட்டுமுடிந்து எழுந்ததும் 'இப்பிடிப்படு' என்றகூறி ஒரு பாயும் தலையணையும் கொண்டுவந்து விரைந்தையில் போட்டுவிட்டு உள்ளே போய்க் கதவை முடிவிட்டார். அவன் பேசாமல் படுத்தறக்கினான்.

சாப்பிடும்போது அவனிடம் இரண்டொரு கேள்விகள் மட்டும் கேட்டார். தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலைசெய்தவன், ஒருமகன் மட்டும் உண்டு. அவனோடு கோபித்துக் கொண்டபுறப்பட்டுப் பிச்சையெடுத்துக் கொண்டுகிரிகுறன்.

வயது நார்பதக்குமேலிருக்கும். இவ்வளவுதான் அவனைப் பற்றி இவர் அறிந்தனபாம். இவரைப்பற்றி அவன் எதுவும்கேட்கவில்லை. வயது ஐம்பதக்கு மேல் என்று தோன்றியது. எல்லா முகநாளியாக இருந்துவிட்டு வந்திருப்பார் என்று நினைத்தான்.

மறுநாள் காலை அவனும் இவருமாகக் கிணற்றடியில் நின்று பத்துவக்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அந்த - முதல்நாள் அவனை இங்கு அனுப்பியதைத் - இளவட்டம் இவ்வழர்வ நிகழ்ச்சியை ஊர் முழுவதும் விளம்பரம் செய்தான். அதற்குப்பிறகு அந்தஇருவரும் அவ்விட்டில் ஒன்றாக இருந்து வாழ்வதை ஊர்மக்கள் 'புதினம்' பார்த்தார்கள்.

அதிசமான வேலைகள் - சமையல் வேலை, கடைக்குப் போய்க்ருதல் இவற்றை அவனை முன்வந்து செய்தான். இவர் தடுக்காளிட்டாலும் தானும் கூடமாடச் செய்வார். அவன் கடைக்கு கண்ணிக்குப் போகும்போது அவனிடமிருந்து 'புதினம்' அறிய விழைவார்கள் பலர். ஆனால் அவன் அதிகமாக எதுவும் பேசுவதில்லை. 'அவனும்' ஒரு அராலுஸ்தான். அதுதான் இரண்டும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்திருக்குதிகள்' என்று பேச ஆரம்பித்தார்கள் இப்போது. இப்படி ஊரவர்க்கு ஒரு சுவையான சம்பவமாகவும் அந்த இருவருக்கும் விடைகாண முடியாத - காணவிரும்பாத - ஒரு புதிராகவும் அவர்கள் வாழ்க்கை நகர்ந்தது.

அன்று அவன் படுக்கையிலிருந்து எழும்பவில்லை. இவர் போய் எழுப்பியபோது கடுமையான காய்ச்சலுடன் முனகினான், நெஞ்சு வலிக்கிறது என்றும் முச்சு விட முடியவில்லை என்றும் கூறினான். இவர் ஊரிலுள்ள வைத்தியரை அழைத்து வந்தார். அவன் தான் சாகப்

போகிறேன் என்று சொல்லி அழுதான். மகனுடைய விநாசத்தைக் கொடுத்து அழைப்பிக்கும்படி வேண்டினான் இவர் தந்தி அடித்தார். வைத்தியர் மருந்து கொடுத்து விட்டுப் போனார்.

அடுத்த நாள் மகன் வத்தான். செத்துப்போன தகப்பனின் உடலுக்கு முன் இருதளி சண்ணீர் விட்டான். ஒருக்காலும் அந்த விட்டில் துழையாத ஊர்ச் சனங்கள் மனிகாபிமான முறைக்காகத் தயங்கித் தயங்கி அங்கு வந்தனர். வெளிக்கொட்டக்கையிலேயே சடலம் வைக்கப்பட்டு ஏதோ சில கிரியைகளுடன் மயானம் வரை போய் அலுவல் முடிந்தது.

இவரது முகத்தை - அதில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளை அளக்க முயன்ற யாவருக்கும் ஏமாற்றத்தான். எத்தனித மாற்றமுமின்றி பேசாமல் அமர்ந்திருந்தார். மயானத்திற்குக் கூடப் போகவில்லை.

அலுவல் முடிந்த உடனேயே மகன் புறப்பட்டான். இவர் தடுப்பார் என அவர்கள் நினைத்தனர், இவர் ஒன்றும் கூறவில்லை. ஏதாவது பணம் கொடுத்தனுப்புவார் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். அதுவும் நடக்கவில்லை. இவன் என்ன மனிதன்? என்று முணுமுணுத்தார்கள்.

அடுத்தநாள் முழுவதும் இவர் கடைகண்ணிக்குப் போகவுமில்லை. மாலையில் உலாவப் புறப்படவுமில்லை. எல்லோருக்கும் அதிசயமாக இருந்தது. விருத்தையில் பேசாமல் உட்கார்ந்திருப்பதை மட்டும் கண்டார்கள்.

அதற்கடுத்தநாள் அவரது விட்டிற்குள் புகுந்து விட்ட தன்னுடைய ஆட்டைப் பிடிப்பதற்காக உள்ளே துழைந்த ஒரு ஊரவன் போட்ட கூச்சலைக் கேட்டு அங்கே ஓடிவந்த ஊரவர்கள் இவர் விருத்தையிலே இறந்து கிடக்கக் கண்டார்கள்.

20-5-77.

23

ஏக்கங்கள்

அவனுக்கு ஒரே எரிச்சலாக இருந்தது. தலையைக் கையால் சொறிந்து ஒருமுறை சிலுப்பிக் கொண்டான். கால்களால் தரையில் உதைந்து கொண்டான். மேசையில் சிதறிக்கிடந்த புத்தகங்களைக் காரணமில்லாமல் 'தொப்' பென்று தூக்கிப் போட்டான். ஏதோ ஒரு அந்தரமான மன உளைச்சல்.

அறைவாசலினுடாக, முன் ஹோலில் அவன் ஏதோ அலுவலக நடமாடியதும், பின் சமையலறைக்குச் சென்றதும் அவன் கவனத்தில் பட்டது. போகும் போது தன்னை அவன் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டே போகிறான் என்பதையும் அவன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. தனது அவலமான மனநிலையையும், அந்த அக உணர்வின் வெளிப்பாடுகளாகப் புறநிலையில் தோன்றும் அங்க சேஷ்டைகளையும் அவன் ஓரளவுக்கு அவதானித்திருபான். ஆனால்.....

அவன் அழைத்து இவ்வளவு நேரமாக அவன் அவனருகில் வரவில்லை, சற்று முன் அவன் எழுதிய அந்தக் கவிதை மேசையில் அவன் முன் கிடந்து காற்றில் பட்டபடக்கிறது. அதனைப் படித்துக் காட்டுவதற்காகத்தான் அவனை அழைத்திருந்தான். ஆனால் அவன்

இன்னமும் வரவில்லை. ஹோலில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைகளைக் கவனித்து அவர்களுக்கு ஆகவேண்டியதைச் செய்தான். அறைக்குள் படுத்திருந்த பயதுபோன - உடல்நலம் இல்லாத தாயைக் கவனித்து மருந்து கொடுத்தி விட்டு வந்தான். சமயலறைக்குள் சென்று இரவுச் சாப்பாட்டுக்கான ஆயத்தங்களையும் செய்து கொண்டிருந்தான். அதற்கிடையில் கணற்றடியில் உடுப்புக்களைக் கோய்த்துப் போட்டு விட்டு வந்ததையும் நான்குக் கல்லூரிக்கான உடுப்புக்களை ஸ்திரி செய்த வைத்ததையும் அவன் அவதானித்திருந்தான். அவன் பம்பரமாகச் சுழன்றுகொண்டிருக்கிறான். இவன் மனமும் பம்பரமாகத்தான். அவன் அந்தக் கவிதையை எடுத்த ஒருமுறை மெல்லிய குரலில் வாசித்துப் பார்த்திருந்தான்.

அவனுக்கு அந்தக்கவிதை பிடித்திருந்தது. உடனே அவனிடம் அதைப் படித்துக்காட்டி விடவேண்டும் என்று ஒரு ஆவல். அவன் மலர்ச்சியோடு அதைப் பாராட்டித் தானும் ஒருமுறை வாசித்துக் காட்ட வேண்டும். அதில்தான் அவனுக்குத் திருப்தி.

'இப்போது அவன் என் வரவில்லை? கண்ணப்பொட்டுக்களை அவன் உரஞ்சிக்கொண்டான். மேசையில் குப்பையாகச் சிதறிக் கிடந்த புத்தகங்களை ஒருபுறம் தூக்கிப் போட்டான். முன்பெல்லாம் அவனது மேசை இப்படி இருப்பதில்லை. காலையில் ஒருதடவை, மாலையில் ஒரு தடவை அவன் அங்கே வந்து அவற்றை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்துவிட்டுப் போவான். அவனைப் பார்த்து ஒரு பொய்க் கோபத்தோடு, "சீ...! சுத்த மோசம். குழந்தைப் பிள்ளை மாதிரி எல்லாத்தையும் குப்பையாகக் கிளறி

வைக்கிறது. ஒழுங்காய் வைக்கத் தெரியாது!” என்று ஏசு விட்டுப் போவான். சிலவேளைகளில் செல்லமாக ஒரு குட்டும் கொடுப்பான் ‘ஓ! அதில்தான் எத்தனை இன்பம்!

இப்போதெல்லாம் அவனோடு இன்பமாகப் பொழுது போக்க அவளுக்கு நேரம் எது? அவள் ஒரு ஆசிரியை. தினமும் பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகளுடன் போராட்டம். மாலையில் உள்ள ஓய்வு நேரம் மறுநாளைய ஆயத் தத்தில் போய்விடும். மீதி நேரத்தில் சமையல், சாப்பாடு, பிள்ளைகள் பெற்றோர்ஓ! அவளுக்குத் தான் எத்தனை பொறுப்புக்கள்.

இவை எல்லாவற்றையும் அவனால் உணர்ந்து கொள்ளமுடிகிறது. ஆனால் அவள் தன்னைவிட்டு விலகிப் போகிறாளோ என்று ஒருவித ஏக்கம், இது தவிர்க்க முடியாத நிலையாகிவிட்டது. தான் எழுதிய கவிதை அடிகள் போலவே மறுநாளில் மணம் வாடி உதிர்ந்து விடுகிற மலர்களைப் போலத் தனது மணவாழ்க்கையும் சில நாட்களிலேயே சுவை கெட்டுவிட்டது போலத்தோன்றியது அவளுக்கு.

கல்யாணமான புதிதில் அவர்கள் இருவரும் தத்தமது கலைத்திறமைகளை எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் பரஸ்பரம் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். அதிகாலையில் எழுந்து விடும் அவள் இவனது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கும் போதே இவனுக்கும் விழிப்பு வந்துவிடும், ஆனால் அவள் காலக் கடமைகளை முடித்துவிட்டு சங்கீத சாதகத்தை ஆரம்பிக்கும் போதுதான் இவன் எழும்புவான். அவனது பாடல்களை இரசித்துக் கேட்டுக்கொண்டே காலக் கடனை முடித்துவிட்டு அவளருகில் அமர்ந்து அந்த இசை

யைப் பருகும்போது அன்றைய தினம் மனநிறைவேடு ஆரம்பிக்கிறதென்று அர்த்தம். இவனது கவிதைகளை, சாகித்தியங்களை அவள் இசையமைத்துப் பாடுவாள். அதில்தான் எத்தனை மெருமிதம்.

பகல்பொழுது இருவருக்கும் உத்தியோகத்தில் கழிந்துவிடும். இரவுப்பொழுது இவனுக்குரியது. தான் புதிதாகப் படைத்திருக்கும். கவிதைகளையோ சிறுகதைகளையோ தனக்கேயுரிய கம்பிரமான குரலில் அவன் வாசித்துக்காட்டுவான். அவள் அவனுக்கு முன்னால், மேசையில் சைகளைக்குவித்து அதில் நாடின முட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு விழிகளால் அவனை விழங்கிய வண்ணம் மிக்க அவதானமாக அவன் படிப்பதைக் கேட்பாள் இவன் அவள் விழிகளையே பார்த்தபடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பான். இடையிடையே சில கவையான இடங்களை ரசம்ததும்ப மீண்டும் வாசித்துக்காட்டி அவள் முகத்தில் ஏற்படும் ரசபாவ மாற்றங்களை அனுபவிப்பான். சில வேளைகளில் அவனது கவிதைகளை அவள் வாங்கிக் தானும் அவற்றை இசையோடு பாடிக் காட்டுவாள்.

ஓ! எளிதில் மறந்துவிடக்கூடிய நாட்களா அவை? இந்த நாட்கள் ஏன் அப்படி இல்லை? வெறுமனே ‘சப்’ பென்று நகர்த்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தச் சுவையும் இனிமையும் திருமணத்தின் பின் மூன்று நான்கு வருடங்கள் நீடித்தன. அதற்குப் பிறகு.....?

அதற்குப்பிறகும் கூட அவர்களது உள்ளங்களிலோ, உணர்வுகளிலோ எதுவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் குழந்தைகள்தான் எவ்வளவு மாறிவிட்டன

இரண்டு குழந்தைகள். இதற்கிடையில் தாயர் உடல்
சலம் குன்றியது. விட்டுப் பொறுப்புக்கள் யாவும் அவள்
தலையில் வந்தன. பாடசாலையிலிருந்து அலுத்துக்
களைத்து வடுபவளுக்கு விட்டிலும் சுமைகள் காத்திருந்
தன. அளவுக்கு மீறிய சுமைகளினால் அவளும் ஓரளவு
அலுத்துக் கொள்ளத் தொடங்கினாள். இன்பமான
பொழுது போக்குகள் குறைந்தன. இயந்திரமயமான
வாழ்க்கை ஒட்டித் தொடங்கியது.

அவன் ஏதாவது எழுதிவிட்டு அவளை அழைக்கால்
அவள் வடுவதற்கே முடியாமல் இருக்கும். சில சமயம்
அனாகுறையாக அலுவலைப் போட்டுவிட்டு சேலேசத்தலைப்
பில் கைகளைக் துடைத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து கதையில்
சாய்ந்து நின்றபடி கடமைக்காகக் கேட்பவன் போலக்
கேட்டுவிட்டுப் போவான். முகத்தில் ஆயாசம் தாண்டி
தெரியும். முன்னிருந்த அந்த ஒளிவீசும் ஆர்வம் காங்கி
போயிற்று என்று அவன் தேடுவான்.

எப்போதாவது அவன் அவளைப் பாடும்படி கேட்
பான். பாடுவதற்கேற்ற ஒய்வான குழலும், அமைதி
யான மனநிலையும் இருக்காது. ஒழுங்காகச் சாதகம்
செய்யாததால் குரல் பிசிறுத்தும், சுருதி பேதம்
ஏற்படும். அரைவாசியில் விட்டுவிட்டுக் குழந்தையின்
அழுக்கையைச் சமாதானப்படுத்த ஒடநேரிடும். சில வேளை
களில் சலிப்பான அவளின் பாடலைக் கேட்கமுடியாமல்
நிறுத்து என்று அவளை கத்தவான். அவள் ஏக்கத்
துடன் கண்கலங்க அவளைப்பார்த்தபடி எழுந்து
பேசுவான். அவளது கண்களும். இரண்டு பெருமூச்
சுக்கள் நீண்டு கலந்து தேயும். அவளது அந்த இனிய
சாரீரமும் உற்சாகம் ததும்பும் இலசியும் எங்கே
போயின?

வாடுனூலியில் ஒளீக்கும் அவனது படைப்புக்களை
அவள் சையலுல்களைச் செய்துகொண்டும் - குழந்தை
களின் சினுங்கல்களைச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டும்
நேட்டு அந்த அளவில் சிறிப்சி கொள்வான். பத்திரி
சுக்களில் வரும் அவனது சிவ்வங்களைப் பாடசாலையில்
ஒப்பு நேரங்களில் படித்துவிட்டு ஓரளில் படுக்கையில்
படுத்துக்கொண்டு விளக்கை அணைப்பதற்கு முந்திய சில
பிபிடங்களில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற அந்த ஒடு
றிகச் சிறிய நேரத்தில் தனது அடிப்பிராயங்களை அவ
னது காதல்குள் கூறுவான்.

அடுத்த இதழ்களில் வரும் மிக நீண்ட விமர்சனங்
கள் மூலமாகவோ அல்லது நேயர்களிடமிருந்து வரும்
தணக்கற்ற பாராட்டுக் கடிதங்கள் மூலமாகவோ பெறமுடி
யாத ஓர் இனிய மகிழ்ச்சியை இரவுப் படுக்கையில்
வைத்துக் காசில் விழும் அவனது இந்த இரண்டொரு
வசனங்கள் மூலமாக அவன் பெற்றதற்கொள்வான். இத்
தனை இயந்திரப் பாக்கான வாழ்க்கையிலும் இந்தச் சிறு
சம்பவம் ஒன்றே தன்னை இன்னும் எழுத்தாளனாக
வாழச் செய்கிறதோ என்று சில வேளைகளில் அவன்
சினைப்பான்.

அன்று அவன் வேலை முடிந்து வந்ததிலிருந்தே
அவளை அவதானித்தான். அவள் வழனம்மையிடச் சோர்
வாக இருக்கிறாள். முத்தில் ஏதோ சோக உணர்வு அப்
பிக்கொண்டிருக்கிறது. அடிக்கடி பெருமூச்சுக்கள் வெளி
வந்தன. அவன் எதுவும் கேட்கவில்லை. வழமையான
அலுவல்கள் யாவும் முடிந்தவிட்டன. அவன் அறையில்
படுத்திருக்கிறான். அவள் துழைகிறாள்.

அன்று வெளியான மாத சஞ்சிகை ஒன்று அவள் கரங்களில் இருக்கிறது. அவனருகில் வந்து அமர்ந்தவள் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள். கண்கள் கலங்கியிருந்தன. அவளது கலங்கிய கண்ணோக் காண அவனது இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிவதுபோல இருந்தது.

“எக்கம்” கதையை வாசிச்சநான்.....” என்று சொல்லிக்கொண்டு விழிகளைக் கீழே தாழ்த்தினாள். மீதி வாக்கியம் முடிக்கு முன் விசம்பல் எழுந்தது. கண்ணீர் பொலப்பொலவென்று பெருகியது. அவள் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்துக் குலங்கிக் குலங்கி அழுதாள்.

அவனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. அந்தஇதழில் வெளிவந்த அவனது சிறுகதை வேறொன்றுமல்ல. அவனது உண்மையான எக்கம் தான். தமது வாழ்க்கைப் பிரச்சினையை - தினமும் தாம் அனுபவிக்கின்ற அந்த இயந்திரப்பாங்கான வாழ்க்கையினூடு இறந்தகாலத்தின் இனிய நினைவுகளை நோக்கி எங்குகின்ற அந்த மன உளைச்சலை அவன் கதையாக வடித்திருந்தான். ஆனால், அவனது சிறுகதை அவனது கோணத்திலிருந்து மட்டுமே எழுதப்பட்டிருந்தது. ஒரு எழுத்தாளன் தனது மனைவியால் உதாசினப்படுத்தப்படுவது போன்ற அம்சமே அக்கதையில் அதிகம் தொனித்தது. அவளது மனநிலை புலப்படுத்தப்படவில்லை. அந்தத் தவறை இப்போது அவன் புரிந்துகொள்கிறான்.

தன் மார்பில் துவண்டுபோய் விம்மிக் குலங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவளை அவன் அனுதாபத்தோடு பார்த்தான். தலையை மெல்ல வருடி விட்டவாறு அவளைச் சமாதானப் படுத்துகிறான்.

‘சந்திரா! என்னம்மா இது? குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி! இப்ப என்ன நடந்திட்டுது? வெறுங் கதையைப் படிச்சிட்டு இப்படியா அழுகிறது?’

‘இல்லை உங்கடை மனநிலையை நீங்க இலக்கியத்திலை வடிச்சுக்காட்டுறீங்கள். அதனாலே அது உங்களுக்கு ஒரு வடிகாலாயும் இருக்கும். ஆனால், என்னை நிலையைச் சொல்லத் தெரியாமல் நான் தவிக்கிறேன். இத்தனை பொறுப்புக் கள் கஷ்டங்களுக்கிடையிலேயும், நாங்கள் வாழ்ந்த அந்த ஆரம்ப வாழ்க்கையை நான் மறக்கேல்லை. அதுக்காக நானும் எங்கத்தான் செய்யிறேன். அதோடை உங்கடை எக்கத்தைத் தீர்க்கமுடியேல்லை எண்டும் தவிக்கிறேன். ஆனால்..... என்னாலே ஒண்டும் செய்ய முடியேல்லையே!’ என்று விம்மியபடி கூறிய அவள் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். ஆவன் கரங்கள் அவளது கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டன.

அவன் தனது எக்கத்தை இலக்கியமாகப் படைத்து விட்டான். அவள் தனது எக்கத்தை அழகாகயால் தானே சொல்லமுடியும். அவனால். புரிந்து கொள்ளப் படாதவளல்ல. ஆனால், ஏதோ ஒரு அவசரத்தில் அப்பதில் எக்கங்கள் இரண்டும் பாஸ்பரம் பரிமாறப்பட்டு மனம்விட்டுப் பேசுகின்ற அந்த உரையாடல்கள் மூலமாக இதயக்கனத்தை இறக்கிவைத்து, இலேசான ஒரு மனநிலையை அடைகின்றனர் அவர்கள்.

சில வினாடி மௌனம். அவன் தனக்குள் சிந்திக்கிறான், ‘எத்தனை சாதாரணமான பிரச்சினை. இதற்குப் போய் இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டமா? அவள் தான் ஒரு

பெண். கண்ணீர் விடவென்றே பிறந்தவள். நானும் அழ வரமா? இ! என்னை மடத்தனம் இது? மெல்லத் தன் விழிந னைத் தட்டத்துக்கொண்டு அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினாள். அவள் மெதுவாகக் கேட்கிறாள்.

‘நான் வேலையை நிகைன் பண்ணட்டே!’

அதன்மூலம் இந்தப் பிரச்சினையில் ஒரு சனிச மான பங்கு தீர்க்கப்படலாம் என்ற கோரிக்கையில் அவள் கெட்ட கேள்வி அவளை துணுக்குற வைக்கிறது.

‘சந்திரா! உனக்கென்ன விசயம்? நான் சுமமா ஒரு கண்தைய எழுதின உடனெ நீ இவ்வளவுக்கு யோசிச் சக் குழப்பிக்கொண்டு வேலையை விடப்போறனெண்டு சொல்லிறியே? இப்ப எங்களுக்கென்ன குறை?’

நானே எங்கிக்கொண்டிருந்தவன், தன் துணை வியின் எக்த்தை நீக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஒன்று ஏற்பட்ட தா தனக்கும் கோர்த்து சமாதானங்களைத் தேடிக் கொள்கிறாள். வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை நினைத்துப் பார்க்கிறாள்.

‘இஞ்சை பார் சந்திரா! சின்னக் குழந்தையா யிருந்து அம்மா அப்பாவின்னை மடியில் கொஞ்சி விடா யாநிறதிலே எவ்வளவு இன்பம் இருக்கு. ஆனால் அதுக் காக, நெடுக அப்படி இருக்க முடியுமோ? இப்ப நாங் கள் அப்படிக் குழந்தையாயிருக்க முடியெல்லையெண்டு எங்கிறதிலே நியாயம் இல்லையேதானே? அதுபோலத்தான் இதிகும். ஒரு காலத்திலே அப்படி நாங்கள் வாழிற திலே சந்தேசப்பட்டம், இப்பவும் அதையே நினைக்க முடியாது. இப்ப எங்கடை நிலையில் எங்கடை குழந்தை

யளின்ரை எதிர்காலமும் அவர்களை வளர்த்தெடுக்கிற கடமையுந்தான் எங்களுக்குப் பெரிசு. அதை நிறைவேற் றிறதிலேதான் எங்களுக்கு மகிழ்ச்சி. அதுதான் இனி எங்கடை எக்மாயிருக்கவேணும், எக்கங்கள் நெடுகலும் ஒரேமாதிரியாக இருக்க முடியாது. இல்லையா சந்திரா?’ என்று ஆதாரத்துடன் கேட்கும் தவத்தின் மனத்தில் இப்போது தெளிவு பிறந்திருக்கிறது. அவனது மார்பில் தலையை வைத்துப் படுத்திருந்த சந்திராவும் இப்போது நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விடுகிறாள்.

11-12-77

ஊ சிதைந்த கூடு ஊ

அந்த 'சம்மறி'யில் முதலிரண்டு அறைகள் காலியாக இருந்தன. அன்றைக்கு நாங்கள் இரண்டுபேர் புதிதாக அங்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்திருந்தோம். நானும், பால சிங்கமும். இரண்டுபேருக்கும் முதலாவது அறையில்தான் நாட்டம் இருந்தது. இரண்டு அறையையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றதில் கொஞ்ச நேரம் போய்விட்டது. கொண்டுவந்து இறக்கிய சாமான்களுடன் 'லேபர் பொடியன்கள்' காத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சாமான்கள் என்று அதிகமாக ஒன்றுமில்லை. ஒவ்வொரு கட்டில், மேசை, கதிரை இரண்டொரு சிறிய பெட்டிகள் அவ்வளவுதான்.

பார்த்தவுடன் இரண்டாவது அறையில் ஒன்று கவர்ந்தது. மேலே 'சீலிங்' அடித்திருந்தார்கள். முதலாவது அறைக்கு 'சீலிங்' அடித்திருக்கவில்லை. ஆனால் அந்த ஒரு காரணத்தை வைத்து அதற்குள் நுழைந்தாவிடும் அளவுக்கு அவசரக்காரராக நாம் இருவருமே இருக்கவில்லை, நன்கு சிந்தித்தோம்.

இரண்டாம் அறைக்கு ஒரேஒரு சிறிய யன்னல். அதுவும் காற்றுவளத்துக்கு எதிர்த் திசையில் இருந்தது.

அதனால் காற்றோட்டம் அங்கு இராது. இரவில் கள்ளர் பயத்துக்காக யன்னலையும் பூட்டிவிட்டால் வேறு ஒரு துவாரமேனும் இல்லை.

ஆனால் முதலாமறைக்கு இரண்டு யன்னல்கள். ஒன்று காற்றுவளத்திலிருந்தது. 'சீலிங்' அடிக்காததால் யன்னலை சாத்திய பிறதும் மேல் துவாரங்கள் மூலம் சுவர்வளைக்கும் ஒட்டிற்கும் இடையிலுள்ள இடைவெளிமூலம் - காற்று வரமுடியும்.

அத்தோடு முன்புறமாக அந்த அறை இருப்பதால் மாலை நேரங்களில் யன்னல்களில் அமர்ந்துக்கொண்டால் வீட்டுக்குமுன்னால் ஒடிக்கொண்டிருக்கும் வாய்க்காலுக்குக் குளிக்க வருபவர்களைப் பார்த்து இரசிக்கலாம்.

பொழுது போய்விடும் தானே.

இதனால் இருவருமே முதலாம் அறையை விரும்பினோம்.

கடைசியாக பாலசிங்கம் இறங்கி வந்தான். "நான் கெதியிலே டிரான்ஸ்பர் எடுத்துக்கொண்டு போற ஆள் தானே. அதனாலே நான் இதுக்கை இருக்கிறன்" என்று சொல்லித் தானாக விட்டுக்கொடுத்துக்கொண்டு இரண்டாம் அறைக்குள் நுழைந்தான். நான் வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு முதலாம் அறைக்குள் நுழைந்து சுவாமிப் படத்தைச் சுவரில் மாட்டி 'புதுமனைப் புகுவிழாவை' நடத்திவைத்தேன்.

இரண்டொரு நாட்கள் நகர்கின்றன. அறை எனக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது. சகல வசதியும் இருந்தன. ஆனால் முதல் நாளே ஒரு விஷயத்தை அவதானித்திருந்

சேன். மேலே கூரையிலே மூலைக்கைத் தொடக்கத்துலே-
முகட்டோட்டிற்கு இடையில் சிறிய குருவிக்கூடு இருப்பது
என் கண்ணில் பட்டது.

அந்தக்குருவிகள் வந்து குப்பை கூளங்களைப்போட்டுத்
தொந்தரவு பண்ணக்கூடும் என்று நான் நினைத்தாலும்,
இரண்டொரு நாளில் அவற்றைத் தூர்த்திடலாமா என்று
எண்ணி சமாதானமடைந்தேன்.

ஆனால் அது எவ்வளவு சிரமமானது என்று இரண்டு
மூன்று நாட்களில் தெரிந்தது. காலையில் அறையைப்
பூட்டிவிட்டு வேலைக்குப் போய்வந்தபின் திறந்தால் அறை
முழுவதும் தும்பும் தூசும் சிதறியிருக்கும். என்னைக்
கண்டவுடன் இரண்டு குருவிகளும் ஆளுக்கொரு பக்க
மாகப் பறந்து 'கிறிக், கிறிக்' என்று சப்தமிடும்.

ஏதாவது படிக்கும்போதும் எழுதிக்கொண்டிருக்கும்
போதும் அவற்றின் கூச்சல் தாங்கமுடியாமலிருக்கும். கிரிச்
செட்டுக்கொண்டு வந்து சுவர் வளையில் இருக்கும். திரும்
பிப் பார்த்துக் கையை அசைத்தால் ஒடிவிடும். மறுபடி
மறுபடி வந்து சத்தமிட்டுத் தொந்தரவு பண்ணுவதும்
கூட்டிலிருந்து குப்பைகளை வீசிவிட்டுப் போவதுமாக
அவற்றின் தொல்லை தாங்க முடிவதில்லை.

மத்தியானம் சிறுபொழுது படுத்துத் தூங்கலாமெனப்
படுத்துக் கண்ணயர்ந்தால், திடீரென்று இவைகளின் கூச்சல்
திடுக்கிட்டு எழுவைக்கும். மேலேயிருந்து முகத்தில் தூசு
கள் வீழும் ஆத்திரத்தோடு அவற்றைத் தூர்த்திட்டு
வெறு அலுவல் பார்ப்பேன்.

சில நாட்கள் தொடர்ந்து தூர்த்திவந்தால் பயத்தில்
எங்காவது ஒடிவிடும் என்று நினைத்ததற்கு மாறாக இப்
போது எனது பயமுறுத்தல் அவற்றுக்குப் பழகிவிட்டது
அவற்றுக்கு அது வேடிக்கையாகக்கூட இருந்தது போலும்.

'கிரிக்' என்றொரு சப்தத்துடன் வந்து சுவரில்
அமரும். எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டுத் திறம்பிப் பார்த்
ததும் 'கிரிக்' என்று நீளமாகக் கிறிச்சிட்டுக்கொண்டு
இறக்கைகளையும் படபடவென அடித்துக்கொண்டு பறந்து
இன்னொரு இடத்தில் அமர்ந்து சின்னஞ்சிறு மணிக்கண்ணை
உருட்டி உருட்டிப் பார்க்கும். எழுந்து நின்று 'சூ' என்று
விரட்டினால்தான் அப்பால் போகும். மறுபடி வந்து
பேணையைக் கையில் எடுத்ததும் மீண்டும் சப்தம் வரும்.

எங்கள் ஊர்ப்பக்கங்களில் சில கடைகளிலும் வீடுகளி
லும் சிறிய பாளை, பெட்டி இவற்றைக் கூடுபோல தயார்
செய்து இக்குருவிகளை வந்து வசிக்கச் செய்வதையும்,
இங்கே தேடுவாரில்லாமலே வந்து தொல்லை தருவதையும்
நினைத்துப்பார்த்தேன்.

அதே நேரம் என்மனச் சாட்சி என்னை உறுத்தியது
அவை தாமதம் வீடுகட்டி முட்டையிட்டுக் குடியும் குடித்
தனமுமாக இருப்பதை அரக்கத்தனமாகக் கலைக்கிறாயே....
நாளைக்கு நீ ஒரு வீட்டில் நிம்மதியாக வாழக் கிடைக்குமா?
ஒருகணம் என் இதயம் நடுங்கியது. நிம்மதியாக வாழும்
ஒரு குடும்பத்தின் நிம்மதியைக் குலைத்த பாபம் என்னைச்
சம்மா விடுமா?...

பிறகும் இரண்டொரு நாட்கள் நகர்ந்தன. என்னால்
அவற்றின் தொல்லையை சகிக்க முடியவில்லை. அமைதியாக

— நிம்மதியாக இருந்து எழுதவோ படிக்கவோ முடியாமலிருந்தது. பகலில் சிறிது நேரம் தூங்கமுடியாமல் இருந்தது. பேசாமல் இரண்டாம் அறைக்கே போயிருக்கலாம் என்று அப்போது தோன்றியது.

அன்று மத்தியானம் வேறு வழியின்றிக் களத்தில் இறங்கினேன். கூட்டைப் பிரித்துவிட்டால் பிறகு குருவிகள் அங்கு வரமாட்டா என்று முதலில் எண்ணினேன். ஆனால், கூட்டிற்குள் ஏதாவது முட்டைகள் அல்லது குஞ்சுகள் இருந்தால்.....?

மெல்லக் கையால் பிரித்துப்பார்த்து முட்டைகள் இருந்தால் அப்படியே தூக்கி எடுத்துக் கூட்டோடு வேறிடத்தில் வைத்துவிடலாமென நினைத்தேன். கட்டிலுக்கு மேல் சதிரையைத் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு ஏறினேன். ஆனால் உயரம் போதவில்லை. நான் ஏறிநின்று கூட்டைப் பார்ப்பதைக் கண்டதும் குருவிகளுக்கு ஏதோ புரிந்துவிட்டது. ஒரேயடியாகக் கூச்சலிட்டன. ஆண்குருவியும் பெண் குருவியுமாக ஒன்றையொன்று பார்த்து ஏதோ சொல்லிக்கொண்டன. அவற்றின் கூச்சலும் இறக்கைகளின் படபடப்பும் எனக்கு மேலும் எரிச்சலை மூட்டின.

அருகிலிருந்த தம்புத்தடி கண்ணில் பட்டது. மெல்ல எட்டி எடுத்துக் கூட்டைத் தட்டிப்பார்த்தேன். உள்ளே எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எப்படியாவது கூட்டை அகற்றிவிட்டால் நிம்மதி என்ற ஒரே எண்ணம் தலைதூக்கி நின்றது.

நான் சற்றுப் பலமாகவே துடைப்பக் கட்டையைக் கூட்டிலுள் துழைத்து அசைத்தேன். தம்புகளும், காய்ந்த தடி தண்டுகளும், தூசும் கலைந்து நிலத்தில் விழ-

‘பொத்’ தென்று ஏதோ ஒன்று கட்டில் பலகையில் விழுந்தது தெரிந்தது. குனிந்து பார்த்தேன். சற்றுச் சாம்பல் கலந்த வெண்ணிறமான சிறிய முட்டை ஒன்று உடைந்து சிதறி- மஞ்சள் கலந்த வெண்ணிறமான கூழ்ப் பொருள் சளிபோலத் தெறித்துப் பரவியிருந்தது.

நான் திடுக்குற்றேன். ‘திக்’ தென்று ஏதோ தொண்டைக்குள் அடைத்துக்கொண்டதபோல ஓர் ஊர்வு. தலை நிமிர்ந்தபோது எதிரே சுவரில் அந்தச் சாமிப் படம் காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. கண் இருண்டு கொண்டுவர அந்தப் படம் கீழே விழுந்து நொறுங்குவது போல ஒரு தோற்றம்.

கனத்த இதயத்துடன் தட்டுத்தொழி இறங்கியாவற்றையும் ஒழுங்கு படுத்தினேன். இரண்டு குருவிகளும் சுவர் வளையில் இருந்து என்னையே முறைத்துப் பார்த்தபடி இடைவிடாமல் கிறீச்சிட்டன. அவற்றின் அவலமான ஒலம் என்னை என்னவோ செய்தது.

கருமையான அலகை ஆட்டிக்கொண்டு சின்ன மணிக் கண்களை உருட்டியபடி என்னைப் பார்த்துக் கத்துவதும், கூட்டைச் சுற்றி ஒரு வட்டமடித்துக்கொண்டு பயத்துடன் இன்னொரு மூலையில் இருப்பதுமாக ஆண்குருவியும், சற்றுச் சிவந்த அலகைத் திறந்தபடியே வைத்துக் கொண்டு பருத்த - மெத்தென்ற உடம்பில் இறக்கைகளை அடித்து - மாரடித்துக் கதறுவதுபோல கிறீச்சிட்ட பெண் குருவியும் என் இதயத்தை அறுத்தெடுத்தன. அப்படியே அவை இரண்டுமாகச் சேர்ந்து என்னைக் கொத்திச் சித்திராவதை செய்தால் கொஞ்சம் நிம்மதி வரும் போலத் தோன்றியது.

பேசாமல் படுத்துவிட்டேன். அவை வந்து கூட்டினை ஒழுங்கு செய்து மற்ற முட்டைகளைப் பார்க்கட்டும் என்ற நினைவில் அவற்றைத் தூத்தாமல் வானாவீருந்தேன் ஆனால் அவை பயத்தோடு கூட்டை ஒரு சுற்றச் சுற்றிப் பறப்பதும், மறுபடி சுவரில் போய் உட்கார்ந்து கிறீச் சிடுவதுமாக இருந்தன. எனக்கு எதுவுமே செய்யத் தோன்றவில்லை. சாப்பிடவும் விருப்பமில்லாமல் அப்படியே தூங்கி விட்டேன்.

பூணகர்ப்பவதியாக எனது மனைவி வருகிறாள் என நனுகில் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்ட அவள் சுவரில் இருந்த இரு குருவிகளையும் காட்டுகிறாள். நான் மிரட்சியுடன் அவளை அணைத்துக்கொள்கிறேன். பயத்தால் என் உடல் நடுங்குகிறது. திடீரென்று எதிரே ஒரு யமகிங்கரன் கையில் வாளுடன் தோன்றுகிறான். என் மனைவியைப் பிடித்து இழுக்கிறான். நான் கத்துகிறேன். பயத்தால் குரல் வரவில்லை.

அடுத்த கனம் என் காலடியில் நசுங்கிப்படி என் குழந்தை கிடக்கிறது. “ஐயோ” என்று அலறியபடி நான் மனைவியைத் தாங்கிக் கொள்கிறேன்.

“என்ன தவம், என்ன விஷயம்” என்று கேட்டபடி கதவைத் தட தட வெனத் தட்டுகிறான் பாலசிங்கம். நான் திடுக்கிட்டு விழிக்கிறேன். உடம்பு நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. படுக்கையெல்லாம் வியர்வையில் நனைந்திருக்கிறது எழுந்து கதவைத் திறக்கிறேன். வியப்போடு என்னைப் பார்த்தபடி நின்ற பாலசிங்கத்திடம் சொல்கிறேன். “பாலு நான் அந்த அறைக்குப் போறன். நீ இங்கை வந்திடு...”

அவன் என்னைப் புதிரோடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அடுத்த வீட்டில் ஒரு குழந்தை விரிட்டு அழும் குரல் என் காதில் விழுகிறது.

நிழல்களும் நிஜங்களும்

அன்றைய பொழுது மிகவும் இன்பமாகக் கழிந்தது எனக்கும் சந்திராவுக்கும். நீராஜா வந்திருந்தாள். எப்போதுமே இப்படித்தான். நீராஜா வந்து நின்றால் பொழுது போவதே தெரியாது. பத்துப்பேருக்குச் சமம் அவன். ஒரே கலகலப்பு. அக்கா அக்கா என்று சந்திராவையே சுற்றிக் கொண்டு ஒவ்வொரு புதினமாக அவள் கூறும் பாதுஅதில் மழலியின் இனிமை பொங்கும். இத்தனைக்கும் அவளுக்கு இருபத்து மூன்று வயதுக்கு மேலிருக்கும். ஆனால் அவள் பேச்சும், செயல்களும், நடைமுறையும் குழந்தைத்தனமானதாக இருக்கும். அவள் முகம் கூட குழந்தைத்தன்மையான முகம்தான்.

எங்களுக்கு அவள் உறவென்று இல்லை. பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன் நான் கண்டியிலே கடமை யாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது அவர்களுடைய வீட்டில் ஒரு அறையில் தான் தங்கியிருந்தேன். பெற்றோருக்கு ஒரே பிள்ளை. மிக வசதியான குடும்பம். தாய் தந்தை இருவருமே உத்தியோகத்தார்கள்.

அந்த நேரத்திலிருந்து இன்றுவரை நான் அவளுக்கு மாமாவாக இருக்கிறேன். என் மனைவியை அவள் அக்கா

வாக்கி விட்டாள். நான் யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்து இவ்வாழ்க்கையில் புதுந்து கொண்டபின் கடிதத் தொடர்போடு மட்டும் நின்றிருந்த நமது உறவு கடந்த மூன்று வருடங்களில் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டது.

நீராஜா ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைக்குப் பயிற்சி பெற வந்தபின் விடுமுறை நாட்களில் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து போவது வழக்கம். அப்போதெல்லாம் எங்களுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சிதான். இன்றைக்கு அவள் மூன்று நான்கு மாதம் களுக்குப் பிறகு வந்திருப்பதால் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி.

பயிற்சியை முடித்துவிட்டு ஊர்போன அவள் பள்ளி விடுமுறையை ஒட்டி இங்கே வந்திருக்கிறாள். அவளுடைய தாய் தந்தை இருவரும் கடந்த வாரம் சிங்கப்பூருக்குப் போயிருக்கிறார்கள். இன்னும் மூன்று நான்கு வாரங்களுக்குப் பிறகுதான் அவர்கள் வருவார்கள்.

எனவே அந்தத் தனிமையைப் போக்க அவள் இங்கு வந்திருந்தாள். எங்கள் தனிமையும் இனிமையாகக் கரைந்தது.

நான் முன்னேஸ்வரம் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தேன். முன்னேஸ்வரம் திருப்பதியில் அன்னை வடிவாம்பிகா தேவியின் வஸந்த நவராத்திரி உற்சவத்தைப் பார்க்கத்தான் நான் அங்கு போகிறேன். குடும்பமாகப் போக நினைத்தபோது சந்திராவுக்குப் புறப்பட முடியாமல் போய்விட்டது. நீராஜா துணைக்கு வந்து நிற்பதால் நான் மட்டுமாவது போய் நேரத்தியைச் செலுத்திவிட்டு வருவோம் என நினைத்தேன்.

நான் முன்னேஸ்வரம் போகிறேன் என்றதுமே “மாமா சிலாபத்துக்குப் பக்கத்திலே தானே முன்னேஸ்வரம்?” என்று

ஆவலோடு கேட்டாள். ‘ஓம்’ என்று நான் தலையாட்டி விட்டு “என்?” என்று கேட்டபோது “சும்மாதான்” என்று நழுவிவிட்டாள்.

மாலே நான் பத்திரிகை படித்துக்கொண்டு இருந்தேன். அருகில் இருந்த கதிரையில் வந்திருந்த நீராஜா மிகுந்த யோசனையோடு முகட்டைப் பார்ப்பதும் பிறகு என்னை இடையிடையே பார்ப்பதுமாக இருந்தாள். ஏதோ கேட்கப் போகிறாள் என்று தெரிந்து அவளைப் பார்த்தேன்.

“சிலாபத்திலே என்னை சினேகிதர் ஒருத்தர் இருக்கிறார்” சங்கடத்தோடு சொல்லி முடித்தவள் சடக்கென்று அந்தளவோடு வசனத்தை முடித்துவிட்டு வளையில் ஓடிய அணிலை வெறித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஏதோ ஒரு சிக்கலான விஷயம் அதன் பின்னணியில் உண்டு என்புரிந்து கொண்ட நான் மௌனமாக அவளையே உற்று நோக்கினேன்.

அணிலிலிருந்து என்னை நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்பியவள் கூச்சத்துடனும் நாணத்துடனும், “அவர் ட்ரெயினிங் கொலிச்சிலே ஏங்கடை ‘பாச்மேற்’. முரளி எண்டு போர்.....” சிறிது தயக்கத்தின் பின் “சாடையாய் அவரைப் பற்றி விசாரிச்சுப் பாக்கிறியளே மாமா?” என்று கேட்டு விட்டுத்தலையைக் குனிந்தாள்.

முரளியின் விலாசம், பள்ளிக்கூடம் இவற்றை விசாரித்தேன் நான். அந்த விபரங்களைச் சொன்ன பின் நீராஜா அவசரமாக “ஆனால் மாமா, அவரை நேரை சந்திச்சு நான் விசாரிக்கச் சொன்னதாய்ச் சொல்ல வேண்டாம். சும்மா விபரம் விசாரிச்சந்தால் போதும்” என்றாள்.

இவர்களுக்கிடையில் இடங்கூடும் தொடர்பு எத்தகையது என எனக்கு வியப்பாயிருந்தது, அவனே அதை விபரித்தான்.

“ட்ரெயினிங் கொலிச்சலை அதிகம் என்னோடை பழகிறவர். ஆனால், வித்தியாசமான எண்ணம் ஒண்டும் இருந்ததாய்த் தெரியேல்லை. நானும் அப்பிடியொண்டும் நினைக்கேல்லை..... ஆனால் கடைசியாய் ‘கோஸ்’ முடியிற பொழுது நான் என்னை குடும்பத்தைப்பற்றி விசாரிச்சவர். பிறகு என்னை விலாசத்தைக் கேட்டு எழுதிக்கொண்டு தன்னை விலாசமும் தந்தவர். கடைசியாள் கலியாணத்தைப்பற்றித் திடீரென்று கேட்டார். எனக்கு ஒரு மறு மொழியும் சொல்லத் தெரியேல்லை, பேசாமல் நிண்டன் தன்னை வீட்டுக்காரரை எங்கடை வீட்டை அனுப்பிறதாய்ச் சொன்னார். நான் ஒண்டும் பேசேல்லை.....”.

ஒரு நீண்ட காதல் கதையைச் சொல்லி முடித்தது போல் ஆயாசத்தான் நிறுத்திவிட்டு, நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“அதுக்குப்பிறகு அவை ஒருத்தரும் வரேல்லையோ?”

“இல்லை”

“கடிதங்கள் கூட ஒண்டும் எழுதேல்லையோ?”

‘இல்லை’ என்று தலையாட்டினாள். அதுபற்றி அவள் கவலைப்படுகிறாளா என்று பார்த்தேன். அவள் முகத்தில் அதைப் படித்தறிய முடியவில்லை.

“நீயும் ஒரு கடிதமும் எழுதிப்பார்க்கேல்லையோ?”, இது ஒரு அநாவசியமான கேள்வி என்று தெரியும். என்றாலும் எதோ கேட்டுவிட்டேன், அவள் வெறுமனே தலையாட்டினாள். நான் மறுபடி குறுக்கு விசாரனை செய்தேன்.

“இல்லை நீஜா, உனக்கு அவனிலை ஈடுபாடு இருந்தால் நீயே ஒரு கடிதம் போட்டிருக்கலாம்..... அவனும் போடேல்லை..... நீயும் போடேல்லை. இதிலை உங்கடை ஈடுபாடுகள் எவ்வளவு தூரம் இறுக்கமானது என்பதை...”

“என்னைப் பொறுத்தவரை இதிலை ஒரு தனியான ஈடுபாடு இல்லை. காதல் அது இது எண்டெல்லாம் நான் யோசிக்கேல்லை. ஆனால் முாளி நல்லவர். பண்பானவர். என்னை அவர் விரும்பினால் அவரைச் செய்யிறதிலை ஆட்சேபமில்லை.இப்ப இஞ்சை கலியாணப் பேச்சு வலு மும்மாம். அம்மா, அப்பா சிங்கப்பூரிலை வந்த உடனை கலியாண ஏற்பாடு நடக்கும். அதுதான்..... அதுக்கு முன் அவரைப்பற்றித் தெரிந்தால்.....”.

“அப்ப அவனிலை உனக்குக் காதல் இல்லை. ஆனால் அவன் உன்னைக் காதலிக்கிறான் என்பதிலை உனக்கு அவனிலை ஒரு மயக்கம் மட்டும் தான்.....”

“சும்மா போக்கோ மாமா, உங்கடை சைக்கோலஜியும் நீங்களும்..... உதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது’ என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போய்விட்டாள்.

முன்னேஸ்வரம் வடிவாம்பிகையின் தரிசனத்தை முடித்துவிட்டுப் புறப்பட்டபொழுது என் பழைய நண்பன் ஆத்மா நின்றான். திடீரென அவனைக்கண்ட ஆனந்தத்தில் அவனைக் குசலம் விசாரித்தேன்.

“ஆத்மா இப்ப எங்கை படிப்பிக்கிறாய்?”

“இதிலை பக்கத்திலைதான் சிப்பாபத்திலை.” என்று அவன் சொன்னதும் எனக்கு மிக வசதியாகிவிட்டது. முாளியைப்

பற்றி விசாரித்தேன். ஆத்மா படிப்பிக்கும் பள்ளிக்கூடத் திலேயேதான் முரளியும் படிப்பிக்கிறான் என்பது மட்டு மல்லாமல் அப்போது அங்கே முன்னேஸ்வரத்திற்கும் அவன் வந்திருக்கிறான் என்றதும் எனக்கு வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்பட்டன.

முரளியையும் அழைத்து வந்து அறிமுகப்படுத்தினான் ஆத்மா. “இவர் மிஸ்டர் முரளி என்னோடே படிப்பிக் கறவர். இவர் தவம்..... நீர்பாசனத் திணைக்களத்திலே வேலை செய்கிறார்.”

“வணக்கம் மிஸ்டர் முரளி. உங்களைச் சந்திச்சதிலே சந்தோஷம்”, முரளியும் கைகூப்பினான்.

“நீங்கள் ட்ரெயினிங் ரீச்சரோ?” ஒன்றும் தெரியாத அப்பாவியாக நான் கேட்டேன்.

“ஓம் போனவரியம்தான் பாஸ் அவுட் பண்ணினான் பலாவி ட்ரெயினிங் கொலிஜ் தான்”.

“அப்படியா? அப்ப உங்களுக்கு நீராஜாவைத் தெரிந் திருக்குமே..... மிஸ். நீராஜா ராமச்சந்திரன். அவரும் போன வரிசம் தான்.

“ஓமோம் தெரியும். எங்கடே ‘பாச்’ தான்” என்று மிரளி சொன்ன போது மலர்ந்த அவன் முகமும் ஆவல் நிறைந்த வார்த்தையும் அவன் உள்ளத்தை ஓரளவு காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது” என்றாலும் நான் ஒன்றும் பேசாமல் கதையை வேறு திசையில் திருப்ப முற்பட்டேன். ஆனால் முரளி விடவில்லை.

“நீராஜா உங்கடே சொந்தக்காரரோ மிஸ்டர் தவம்”.

“இல்லை குடும்ப நட்டி. நீண்டநாளாய்த் தெரியும்”.

“இப்பவும் அவ கண்டிதானே?”. அபரிமிதமாகக் கொப்பளித்து நின்ற ஆவலை அடக்கமாட்டாத முரளி “இப்பவும் மிஸ் நீராஜா ராமச்சந்திரன்தானே?” என்று கேட்டபோது பொங்கிவரும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு தலையாட்டினேன் நான். தொடர்ந்து,

“இப்ப அவ இந்த விடுதலைக்காக எங்கடே வீட்டை தான் நிற்கிற. உங்களைப்பற்றிக்கூடச் சொன்னவ.”

தொண்டைவரை வந்துவிட்ட வார்த்தைகள் என் தட்டுப்பாட்டையும் மீறி நாக்கில் உருண்டு வந்து விழுந்தன.

“என்ன சொன்னவ?”

“சிலாபத்திலே தன்னை ‘பாச்மேற்’ ஒருத்தர் இருக் கிறார் என்று சொன்னவ. இப்பிடி இஞ்சையே நாங்கள் சந்திப்பமெண்டு நான் நினைக்கேல்லை”. வார்த்தையின் ஒவ்வொரு சொல்லும் முரளியின் முகத்தில் ஏற்படுத்தும் மாற்றத்தை நுணுக்கமாக அவதானித்துக் கொண்டே இப் படிச் சொன்ன நான் “கலியாணப் பேச்சுகள் வலு மும் மரமாய் நடக்குது நீராஜாவுக்கு. தாய் தகப்பன் சிங்கப் பூருக்குப் போயிருக்கினம். வரமாதம் வந்த உடனை பெரும்பாலும் எங்கையாவது முற்றுப்பண்ணினம்” என்று வார்த்தை முடிவில் ஒரு ‘கொடுக்கை’ எடுத்துப் போட்டேன்.

‘என்னைப்பற்றி அவ்வளவும் தானா சொன்னான்’ என்ற எமாற்றம் முகத்தில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கி கலி யாணப் பேச்சைக் கேட்டவுடன் முற்றாகத் தோய்ந்து போனது முரளியின் முகம்.

“தேவராஜனை உங்களுக்குத் தெரியுமோ?” — திடீரென்று முரளி இப்படி கேட்டான்.

“எந்தத் தேவராஜன்?”

“அவரும் எங்களோடே ட்ரெயினிங் கொலிஜிபடிச்சவர். நீராஜவுக்கும் தூரத்துச் சொந்தமெண்டு சொன்னவர்”.

“எனக்குத் தெரியேல்லை”

சிறிது நேரம் மெனமாய் யோசித்துக்கொண்டிருந்த முரளி சற்றுப் பொறுத்து “நீராஜவை நான் விசாரித்தாய்ச்சொல்லுங்கோ” என்று சொல்லி நிறுத்தினான். இன்னும் ஏதோ சொல்ல விரும்புவது தெரிந்தது. தயக்கத் தயங்கி மெல்லச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“எனக்கும் நீராஜாவிலே கொஞ்சம் ஈடுபாடு இருந்தது. இந்தத் தேவராஜன் நீராஜ விட்டிலே இதைப்பற்றிப் பேசினதாய்ச் சொன்னவர். ஆனால் ஒண்டும் தெரியேல்லை. எனக்கும் மூண்டு மாசத்துக்கு முந்தித் தகப்பனார் செத்துப்பாரார். நானும் ஒண்டும் யோசிக்க முடியேல்லை..... சொல்லுங்கோவன் நீராஜாவிட்டை”.

நேரமாகியதைக் குறிப்பிட்டு நாம் பிரிந்தோம். நான் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பினேன். பிரயாணம் முழுவதும் எனக்கு அந்த இரு உள்ளங்களின் உணர்ச்சிகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் பொழுது போயிற்று.

“பெண்கள் உணர்ச்சிமயமானவர்கள்”, என்று ஒரு நாவலாசிரியர் எழுதியிருந்தது எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. அந்த நாவலாசிரியரிடம் நீராஜவை அழைத்துச் சென்று காட்டி அவர் கூற்றை மறுபரிசீலனை செய்யச் சொல்ல வேண்டுமென்று தோன்றியது. காதல் என்பது உணர்ச்சி

மயமானது. ஆனால் நீராஜ அந்த விஷயத்தில் கூடக் காட்டிய நிதானம் என்னை ஆச்சரியப்பட வைத்தது.

ஒரு அழகான இளம் வாலிபனைக் கண்டு பழகிய போதும் காதல் என்ற உணர்ச்சிக்கு இலகுவில் ஆளாகாதது மட்டுமல்லாமல் அவன் தன்னை விரும்புகிறான் என்று தெரிந்த பிறகு கூட அவன்மீது அனுதாபமோ மயக்கமோ கொள்ளாமல் மிக நிதானமாகச் சிந்திக்கின்றான். அவன் நல்லவன், பண்பானவன் என்பதால் அவனை ஏற்றுக்கொள்வோமோ என்று அறிவு ரீதியாக ஆராய்கிறான். (மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண் கேட்டு வரவேலானும் என்ற உலக சம்பிரதாயத்தை நீராஜ மனத்தில் நினைத்திருக்கலாம்.)

முரளியின் போக்கை என்னால் மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை. அலட்சியமா அசமந்தத்தனமா அல்லது அது கூட ஒருவகை நிதானம் தானா? யாரோ ஒரு மூன்றாம் மனிதன் தன் காதலுக்குத் துணை செய்வான் என்று அவனிடம் பொறுப்பை விட்டுவிட்டு எப்படி அவனால் இருக்க முடிந்தது? தந்தையின் மாணம் ஒரு காரணம் என்றாலும் இந்த மூன்று மாதமாக ஒரு கடிதம்கூட இவளுக்கு அவன் எழுதாததற்குக் காரணம்..... பயமா? தயக்கமா?

அவள் தன் கையை விட்டு நழுவிவிடப் போகிறாள் என்று தெரிந்த பிறகுக்கூட அந்தத் தொடர்பை துறக்கிக் கொள்ள — திருமண முயற்சிக்கு ஈடுபடும் நோக்கம் இல்லாமல் — அப்படி இருந்திருந்தால் என் மூலமே முயற்சித்திருக்கலாமே! — சாதாரணமாக “நான் விசாரித்ததாக நீராஜாவிடம் சொல்லுங்கள்” என்று சொல்கிறானே. இவனை நீராஜ எவ்வளவு தூரம் நம்பலாம்?

இப்படிச் சொன்னால் நீராஜா தானாகவே முன் நின்று கல்யாணப்பேச்சைத் தன் பெற்றோர் மூலம் நடத்தட்டும் என்று முரளி எண்ணுகிறானே? தானாக முன்னின்று பேச்சைத் தொடங்குவதன் மூலம் சமூகத்தில் மாப்பிள்ளை என்கிற தன்னுடைய பொருளாதாரப் பெறுமதி குறைந்தவிடம் எனப் படிப்பட்டு, பெண்ணைப் பெற்றவர்கள்தானே ஒடித் திரியவேண்டும் என்கிற சமூக நியதியைச் சீர்த்து இப்படி ஒரு முடிவுக்கு அவன் வந்திருக்கிறானே?.

எப்படி இருப்பினும் இருவருமே மற்றவர் தன்மேல் கொண்டிருக்கும் காதலின் பெறுமதியைச் சோதிக்க முற்படுகிற தன்மையையும் தங்கள் சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொள்கிற தன்மையையும் என்னால் உணர முடிந்தது. இது எங்குபோய் முடியும்? இதில் யார் வெற்றியடையப் போகிறார்கள்? ஒரு வேளை இருவருக்குமே தோல்விதானே?

விட்டுக்கு வந்து இறங்கிய நேரம் தொடக்கம் ஆவலோடு அடிக்கடி என் முகத்தைப் பார்ப்பதும் நான் இருக்குமிடத்தருகே அடிக்கடி போய்வந்தும் நீராஜா தவித்துக்கொண்டிருந்தான். முரளி உற்றி நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன் என்று அறியக் காத்திருந்தான். நானும் வேண்டுமென்றே அதைமட்டும் சொல்லாமல் முன்னேஸ்வரம் வசந்த நவராத்திரி பற்றிய சகல புதினங்களையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

கடைசியாக அன்று மாலை தயங்கித் தயங்கி அருகே வந்தாள். “மாமா, முரளியைப் பற்றி ஏதேன் விசாரிச்சனாங்களே?”

நான் அவளையே பார்த்தபடி “ஆளையே நேரை கண்டு கதைச்சான், ஆள் இன்னும் கலியாணம் செய்யேல்ல” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தேன். என் கேலியால் நாணமுற்றுக் குனிந்த அவள்,

“நான்தான் அவளை விசாரிக்கச் சொன்னதெண்டு சொன்னனாங்களே?” என்று பதட்டத்தோடு கேட்டாள்.

“என்மமா நீராஜா இப்பிடிப் பதட்டப்படுகிறாய்? நீ அவனிலே காதல்கொண்டதாய் அவனுக்குக் காட்டக் கூடாதிதெண்டு நீ நினைக்கிறாய். அவனும் தன்னை மனத்தை வெளிக்காட்டி நேரை வந்து கலியாணம் பேச யோசிக்கிறானில்லை. இப்பிடிப் போனால் உங்கடை காதலுக்கு முடிவென்ன?” என்று சற்றுச் சூடாகவே நான் கேட்டேன். அவன் அவசரமாக,

“என்மமா இது காதல்தான் என்று எப்பிடி அவ்வளவு கெதிதாய்த் தீர்மானத்துக்கு வாழுமாயும்? என்று திருப்பிக் கேட்டாள்.

“நீராஜா, காதலுப்பற்றி எனக்குச் சொல்லித்தாத் தேவையில்லை”. என்று சொல்லிச் சந்திராவைப் பார்த்தபடி பெரிய ஒரு சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு நான் தொடர்ந்தேன்.

“கயக்கம், பயம், சுயகொளவம், ஒருத்தரைஒருத்தர் சோதித்திற மனப்பான்மை இதுகள் இருந்தால் ஒருநாளும் காதல் வெற்றிபெறாதம்மா. உனக்குக் கலியாணம் பேசப் படுகுது என்றும் கெதியிலே கலியாணம் நடக்கலாமெண்டும் நான் அவனிடமிடச் சொன்னதிற்கும் சாதாரணமாக

‘நீரஜாவை நான் விசாரிச்சதாய்ச் சொல்லுங்கோ’ என்ட அளவோடை அவர் நிறுத்தினால் என்ன அர்த்தம்?” என்று கேட்ட நான் சகல விபரங்களையும் சோன்னேன், நீரஜா தனிமையை நாடினாள்.

விடுமுறை முடிந்து நீரஜா ஊருக்குப் போனால் அவள் பெற்றோரும் சிங்கப்பூரிலிருந்து வந்துவிட்டனர். கல்யாணப் பேச்சுக்கள் நடந்தன. நீரஜா அமைதியாகக் காத்திருந்தாள். சுண்டியிலே பெரிய எஸ்டேட் உத்தியோகத்தர் ஒருவரைப் பேசி நிச்சயித்தார்கள். ஆனந்தன் என்ற அந்த மாப்பிள்ளை நீரஜாவிற்கு எல்லா விதத்திலும் பொருத்தமாகவே இருந்தார்.

நீரஜா ஆனந்தனைத் தனியாகச் சந்தித்தாள். முரளி யைப் பற்றியும் தன் மனக்குழப்பங்களையும் நேசே வெளிப் படையாக அவரிடம் சொன்னாள். நிதானமாக யாவற்றையும் கேட்ட ஆனந்தன் சிந்தித்தான். அமைதியாகச் சொன்னான்.

“நீரஜா, உன்னுடைய இந்த வெளிப்படையான வெள்ளை உள்ளத்தை மட்டுமல்லாமல் முரளியின்னை விஷயத்திலே நீ காட்டி ரிதானத்தையும் நான் மதிக்கிறன் உன்னை நான் விரும்பிறன். வேணுமென்றால் நான் காத்திருக்கிறன்.”

அவனுடைய பண்பாடு நீரஜாவுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. “ஒரே மாதம் அவகாசம் தாருங்கோ. அவராக இந்த மாதத்திலே கலியாணம் பேசத் துணியாவிட்டால் நான் உங்களுக்குரியவள்” என்று சொன்னாள் நீரஜா.

ஒரு மாதத்தின் பின் ஆனந்தன்—நீரஜா திருமணப் பதிவு நிறைவேறியது. இன்னும் ஒரு மாதத்தில் திருமணம்.

அன்று எதிர்பாராத விதமாக முரளி என் வீட்டிற்கு வந்திருந்தான். எனக்கு ஆச்சரியம்.

“வாங்கோ முரளி என்ன கிஷயம்?” என்று வரவேற்றேன். வந்த உடனேயே நீரஜாவைப்பற்றி விசாரித்தான். திருமண ஏற்பாட்டுக்காக வந்திருக்கிறான் என்று உணர்ந்த நான் நடந்ததைச் சொன்னவுடன் ஏமாற்றத்தால் முரளியின் முகம் வாட்டமுற்றது. கண்கள் கூடச் சிறிது கலங்கியது போல் தோன்றியது. அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“முரளி, நீரஜா உங்களுக்கு ஒரு சோதனை வைச்சாள் அதிலே நீங்க தேறியிருக்கிறீர்கள், ஆனால், காலங்கடந்து தேறியபடியால் அந்தப் பெறுபேறு பயனில்லாமல் போட்டுது. நீரஜாவுக்கு நீங்கள் சோதனை வைச்சியள். ஆனால், அது அவளின்னை ‘சிலபஸ்ஸுக்குள்ளே’ அடங்காத சோதனையாய் இருந்ததால் அவள் பரீட்சையிலே தவறிவிட்டாள். கடைசியிலே இரண்டுபேருக்குமே தோல்விதான் கிடைச்சிருக்குது. ஐ ஆம் வெறி சொறி மிஸ்டர் முரளி” என்று நான் கூறினேன். தலையாட்டி அதனை ஆமோதித்த முரளி எழுந்தான்.

“மிஸ்டர் தவம், நான் இப்பிடி வந்ததாய் நீஜா அறிபவேண்டாம். அவளுடைய சோதனையில் நான் தோற்றுப் போனதாயே இருக்கட்டும். நான் போட்டுவாறன்” என்று கம்மிய குரலில் கூறிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

அத்தனை தூரத்திலிருந்து வந்து களைத்தவனாக மட்டுமல்லாமல் ஏமாற்றத்தால் தளர்ந்தவனாகவும் உள்ளாய் படி போகும் முரளியை “நில்லுங்கள் ஒரு கேரீராவது குடித்துவிட்டுப் போகலாம்”! என்று தடுக்கத் தோன்றாமல் கண்கலங்கப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன் நான்.

20-2-81

கிளிரொச்சிப் பகுதியின்

எழுத்தாளர் யாவரினதும்

படைப்புக்களைத் தாங்கி

* எமது அடுத்த தொகுதி
விரைவில் மலரும் *

பத்திரிகையாளர் வாசகர்
நலன்புரிச் சங்கம்,
கிளிரொச்சி.

* நியாயமான போராட்டங்கள் *

ஆஸ்பத்திரி வார்ட்டில் படுத்திருந்த முத்துலட்சுமி அம்மாளின் முகத்தில் வந்து நின்றான் வேணுகோபாலன் கிழவி கண்களை மூடிக்கொண்டு, வந்து நிற்பது யாரென்று அறிப முற்பட்டான். வேணுகோபாலனும் தான் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொள்ள மனமில்லாமல் தயங்கியபடி நின்றான்.

முத்துலட்சுமிக் கிழவிக்கு மூச்சு வாங்கிக்கொண்டிருந்தது. மெலிந்து சுருங்கி இரத்தம் வற்றிப்போன உடம்பு படுக்கையில் கருண்டு கிடந்தது. இததான் அவளுக்குக் கடைசிப் படுக்கை என்று எல்லோரும் பேசிக்கொண்டார்கள் நாலு நாளுக்கு முன் தொய்வு அடைமப்படுத்திக் கொண்டு வந்து இங்கே விட்டார்கள். இன்னும் சுகமாக வில்லை.

கண்களில் ஒளி மங்கியிருந்தது. அவள் இன்னும் வேணுகோபாலனை அடையாளங் காணமுடியாமல் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். வேணுகோபாலனும் தன்னை அறிமுகப்படுத்துவோமா வேண்டாமா என்று சிக் சிக் துடன் அவனைப் பார்த்தபடி நின்றான். அவன் மனதில் சங்கோஜம், பயம் இரண்டும் கலந்து நின்றன.

கிழவி ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து நாலு நாளாகியும் தங்கள் வீட்டிலிருந்து யாரும் அவளைப் பார்க்க வரவில்லை என்று கூச்சலிடுவாள் என்று பயம். வந்து பாராமல் விட்டதற்கான காரணம் மனத்தில் உறைத்துக்கொண்டிருக்கும் தயக்கம்,.....

கிழவியின் முகத்தில் ஒரு தெளிவு. யாரென்று அடையாளம் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் நிழலிட்டு மறைய-மறுபடி முகத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு மறுபுறம் திரும்பினாள். இந்த நாடகத்தை இவ்வளவு நேரமும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த செல்லம்மா,

“என்னம்மா தம்பியை விளக்கேல்லையே?” என்று விசாரித்தாள். முத்துலட்சுமி அம்மாவுக்கு உதவியாக நிற்கும் அடுத்த வீட்டுப் பெண் அவள்.

“தெரியுது. என்னை இளயவனின்ரை பொடியன் கோபாலன் தானே” என்று வெறுப்போடு முனகினாள் கிழவி.

“எப்பிடிப் பாட்டி, இப்ப என்ன செய்யுது?” என்று இப்போது மெல்ல விசாரித்தான் கோபாலன். அவள் மறுமொழி தன்னும் சொல்லாமல் கையை மட்டும் அசைத்து அவளை விலகிப் போகும்படி சொன்னாள், தங்கள் மீதுள்ள வெறுப்பால் அவள் அப்படி நடந்து கொள்வதை இவன் உணர்ந்து கொள்கிறான்.

“பாட்டி என்னிலை என்ன கோபம். ஏன் கதைக்க மாட்டென்றேறியள்” என்று மீண்டும் கதைக்கொடுக்கிறாள் கோபால்.

பார்வையாளர் நேரத்தில் பாதிக்குமேல் போய்விட்டது. கிழவி லேசில் கதைப்பதாக இல்லை. இவ்வளவு தூரம் அருகில் வந்து அவளால் அடையாளம் காணப்பட்டும் ஆன பிறகு நாலுவார்த்தை கதையாமல் போனால் அது அவ்வளவு நன்றாக இராது என்று நினைத்துக் கொண்டான் அவன். இப்போது நாலுநாளாகத் தன்னை வந்து பார்க்கவில்லையென்று கோபத்திலிருப்பவள் தான் பேசாமல் போய்விட்டால், அவன் போவோர் வருபவரிட மெல்லாம்,

“அவன்னை நினைப்பாத்தியே, நாலு வார்த்தை பேச மனமில்லாமல் போய்விட்டான்” என்று சொல்வாள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

ஆனால், நின்று மினைக்கெடுவதாலும் பயன் இருக்குமோ என்பது சந்தேகந்தான். முத்துலட்சுமி அம்மாள் அத்தனை பிடிவாதக்காரி.

சுமார் ஆறு வருடத்துக்கு முன் இந்த முத்துலட்சுமி அம்மான் தன் கணவர் பீதாம்பரக் குருக்களுடன் ஏற்பட்ட ஏதோ ஒரு மனஸ்தாபத்தில் தனியாகப் பிரிந்தவிட்டவள் இந்த அறபத்திரண்டு வயதுவரை தன்னந்தனியாகத் தானே இருந்து வருகிறாள்.

தனக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் தானே கவனித்தாக் கொள்ளுகின்ற திடம் அவளுக்கு இருக்கின்ற தென்றால் அதற்குக் காரணம் அவளுடைய மனோதிடமும் வைராக்கியமல்லாமல் உடற் பலம் அல்ல. தானே சமைத்தச் சாப்பிடுவாள். விரதங்கள் அனுஷ்டானங்களில் கூட அவள் இம்மியளவும் பிசகினதில்லை.

தினமும் பக்கத்திலுள்ள கோயிலுக்கு ஒருதடவை போய் வராவிட்டால் அவளுக்குச் சாப்பாடு வாயில் இறங்காது.

நன்றாக இருந்த காலத்தில் கணவனுடன் நன்றாக இருந்த பொழுது அவள் பாஸ்புத்தகத்தில் சேமித்து வைத்திருந்த பணம் இப்போது அவளுக்கு உதவியது. காணியிலிருந்து கொஞ்ச வருமானம் வந்தது. கையில், கழுத்திலிருந்ததையும் விற்றுப் புத்தகத்தில் போட்டிருந்தாள். யாரிடமும் அவன் கைநீட்டி நின்றதில்லை. இன்னும் அவள்தான் சிலவேளைகளில் தன் பேரப்பிள்ளைகளுக்குச் சந்தோஷமாக ஐந்தோ பத்தோ கொடுக்கிறாள்.

சிலநேரம் பிள்ளைகள் வீட்டில் போய் நிற்கும்போது அவர்கள் பணத்தட்டுப்பாட்டில் இருந்தால் ஐம்பதோ தூறோ கொடுத்துவிட்டுச் சம்பள நாளில் கறாராக வாங்கி விடவும் செய்கிறாள்.

யாருக்கும் அவள் பணிந்து போவது கிடையாது அத்தனை வீம்பு. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏதாவது கவலைப்படும்போது. “நான் மூண்டு பெடியங்களையும், நாலு பெட்டையனையும் பெத்தன். கடைசி காலத்திலே பாரன் நான் ஆருமில்லாமல் தன்னந்தனியாய்த் தத்தளிக்கிறன் என்னை ஏன் எண்டு கேக்கிறத்துக்குக்கூட ஆள் இல்லை” என்று புலம்புவதுண்டுதான். ஆனால் அடுத்த நிமிடம் சிரித்துக்கொண்டே “யாரை நம்பி நான் பிறந்தேன்? போங்கடா பேங்க” என்று பாடுவாள்.

அவளுக்குச் சினிமாப் பாட்டுக்களெல்லாம் தண்ணீர்ப்பட்ட பாடு. பொழுது போக்காக வானொலி நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்பது. படம் பார்ப்பது மட்டுமல்லாமல்

நிறையப் புத்தகங்களும் படிப்பாள். அந்தக் காலத்துப் பெரிய எழுத்து அரிச்சந்திரராஜன் கதையிலிருந்து இந்தக் காலத்துக் கோப்பாய் சிவத்தின் சிறுசதைகள் வரை அவள் ரசித்துப் படிப்பாள். படிப்பது மட்டுமல்லாமல் இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் விஸ்தாரமாக விமர்சித்துப் பேசுவாள்.

ஒரு தடவை கூப்பன் பதிவுக்காக வந்த இரானை ஒருவன். “ஏன் அம்மா தனிய இருக்கிறாய்? பிள்ளைய னோடே போய் இருக்கலாமே” என்று கேட்ட உடன் அவள்,

“ஏன் நான் தனிய இருக்கிறது கண்ணுக்கை குத்தினோ நான் என்ன குமரியே?” என்று சீறி விழுந்தவள் பிறகு அந்த மரத்தாப் பத்திரிகையில் வந்திருந்த ஒரு கதையைக் கொண்டு வந்து காட்டி - அதுவும் ஒரு வயதுபோன கிழவியின் சோகமான கதை - நீண்ட நேரம் அந்தக் கதைபற்றி விவாதித்தாள். பல விஷயங்களையும் தன்னோடு விவாதித்த அந்தக் கிழவியின் சிந்தனைகளை விபந்த அந்த இளைஞன் தன்னிடம் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி மகிழ்ந்தது கோபாலனுக்கு நினைவு வந்தது.

போன வருடம் வரை வேணுகோபாலும் அடிக்கடி பாட்டி வீட்டுக்குப் போவதுண்டு. அவனோடு பல விஷயங்களையும் பேசுவதும், அவளைக் கிண்டல் பண்ணி விஷயத்தைச் செய்வதும் இவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஆனால், போனவருடம் நடந்த அந்த நிகழ்ச்சியின் பின்தான் அவன் பாட்டியிடம் வருவதை நிறுத்திக் கொண்டான். அந்த நிகழ்ச்சி.....

முத்துலட்சுமி அம்மாவின் இளைய புதல்வி சனகாம்பிகை அம்மானுடைய மூத்த பெண் மனோன்மணி யாரோ கீழ்சாதிப் பையனுடன் ஒடிப்போய்விட்டாளாம்.” என்ற செய்தி மெல்லப் பரவிய பிறகு கனகாம்பிகை அம்மாவும் அவள் புருஷன் விஸ்வநாத சர்மாவும் பிள்ளைகளும் உறவினர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டனர்.

செய்தியை அறிந்த உடன், “அட, இவளுக்கென் இந்தப் புத்தி? எனக்கும் இப்பிடி ஒரு அவமானம் வா வேணுமோ?” என்று ஒருதரம் சொல்லி இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டவன்தான் முத்துலட்சுமி அம்மாள். அதற்குப் பிறகு அந்த விஷயம்பற்றி யாரோடும் எதுவும் பேசுவதில்லை.

ஆனால், முத்துலட்சுமியின் மற்றப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் - முக்கியமாக மூன்று ஆண்பிள்ளைகளும் கோதித்தெழுந்து “இந்த வேசையை இனி எங்களுடைய சேர்க்கைக்கூடாது. ஒடிப்போனவள் போனவள்தான்.” என்று மருமகளைக் கழித்துவிட்டதுமல்லாமல்,

“அவளை வளர்க்கத்தெரியாமல் வளர்த்து இப்பிடித் தூத்திவிட்டவள் தாய்தானே. அவளோட நாங்கள் என்னண்டு சபை சந்தி வைக்கிறது.” என்று கூறிச் சகோதரியையும் மெல்ல விலக்கி வைத்துவிட்டனர்.

இதற்குப் பிறகு கனகாம்பிகையும் பிள்ளைகளும் தங்களுக்குள் ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொண்டு தங்கள் உயர்ச்சாதிக்காரர்களுடனும் சேர முடியாமல் அதேநேரம் மகள் மனோன்மணி போன பக்கம் சாரமுடியாமலும் தவித்தனர். ஆனால் கனகாம்பி

கையின் புருஷன் விஸ்வநாதசர்மா ஒரு உத்தியோக காரன் என்பதால் தாமும் தம்பாடுமாக வாழ்ந்தனர். எப்படியோ மகள் மனோன்மணி சந்தோஷமாக ஓரிடத்தில் வாழுகிறாள் என்பது அவர்களுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

இந்தக் காரணத்தால் தான் கனகாம்பிகை தன் தாய் ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கிறாள் என்று தெரிந்தும் போய்ப் பார்க்கவில்லை. இப்போது வேணுகோபால்குட பாட்டியைப் பார்க்க என்று வரவில்லை. அடுத்தவார்ட்டிலே இருக்கும் தனது நண்பனொருவனைப் பார்ப்பதற்கு வந்த இடத்தில் இவளையும் பார்த்துவிட்டுப் போவோமென்றுதான் வந்தான். இப்போது அவன் மறுபடியும் அவளோடு பேச முயற்சி செய்து பார்த்தான்.

“பாட்டி நீங்க சுகமில்லாமல் படுத்திருக்கிறது அம்மாவுக்குத் தெரியும். வந்து பார்க்க வேணுமெண்டு ஆசைப்பட்டவ. ஆனால், தான் வந்து பார்க்கிறதாலை உங்களுக்கு வீண் கரைச்சல்கள் ஏதும் வந்தாலும் எண்டு தான் வமோல்லீ” என்று தயங்கியபடி சொன்னான்.

முத்துலட்சுமியின் முகத்தில் சிறு சலனம். மெல்லத் திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள்.

“என்? என்ன கரைச்சல் அதாலை?” என்று கேட்டாள். இவன் தொடர்கிறான்.

“இல்லை பாட்டி.....நாங்க சாதியாலை கழிச்சவிடப் பட்டவை. நாங்கள் உங்களிட்டை வந்து போய்க்கொண்

டிருக்கிறம் என்று அறிஞ்சால் மாமாமாரும், பெரியம்
மாவும் பேந்து உங்களுக்கும் விலக்கிப் போடுவினம். அதுக்
குப்பிறகு உங்களுக்கும் அதாலை தொல்லை எண்டுதான்...”

மீழி தன் எலும்புடம்பை மெல்ல அசைத்து
நிமிர்த்தினான். கட்டிலின் மூலையில் தலையணையை
சாய்த்தி வைத்து அதில் சாய்ந்துகொண்டு அவனை
உற்று நோக்கினான். அவன் பார்வையில் ஒரு தீட்சண்
யம் இருந்தது. ஆவேசம் வந்தவளாக அவனைப் பார்த்
துக் கேட்டான்.

“எட மோனை, முந்தி நீக்க நல்ல சாதியிலே
இருந்த பொழுது உன்னை கொக்கா முப்பத்தொரு
வயசு வரைக்கும் குமராய்க் கிடந்தாவே, அப்ப உந்த
மாமன்மாரும், பெரியம்மாக்களும் என்னை போனவை?

கோபால் திடுக்கிட்டான். இந்தா சாகப்போகிறேன்
என்று முச்சிழுத்துக்கொண்டு கிடந்த மீழி திடீரென்று
ஆவேசத்துடன் நியாயம் பேசுவதைக் கண்டு அதிசயப்
பட்டான். அதே நேரம் அவன் என்ன சொல்ல வருகி
றான் என்பதும் அவனுக்குத் தெளிவாகவில்லை.

“பாட்டி, நீக்க இப்ப இப்பிடி ஆவேசப் படக்
கூடாது” என்று அவனை ஆசுவாசப்படுத்த முற்பட்டான்.

“நான் இப்போதைக்குச் சாகமாட்டன். பயப்பி
டாதே” என்று சொல்லிச் சிரித்த அவன்,

“என்னை என்றை பிள்ளையனே பாக்கினம்?” அப்பிடி
அவங்கள் பாக்கிறதெண்டால் எனக்கெண்டா இந்தக்
கெதி. மூத்தவன் ரண்டு தோடம்பழத்தைக் கொண்டு

வந்து தந்து “எப்பிடியம்மா சுகமே?” என்று கேட்
டிட்டுப் போனான். அவ்வளவுதான். நடுவிலான் குளக்
கோசப் பெட்டியொண்டைப் பெண்சாதியிட்டைக் குடுத்த
தனுப்பிவிட்டான். கோயில்லை ஏதோ அலுவலராம். இளை
யவன் கொழும்பிலே

“இவையள் பாப்பினம் என்று நான் இருக்கேல்லை
மோனை. என்றை சிவன் இருக்குமட்டும் நான் ஒருத்
தற்றை காலலை போய் விழமாட்டன். ஆனால் ஒன்று
சொல்லிறன். கொம்மா உப்பிடி ஒரு சாட்டைச்
சொல்லிறது நியாயமில்லை. கிருப்பமெண்டால் வாட்டும்.
இல்லாட்டி கிடட்டும் அதுக்கேன் சாட்டு.”

பாட்டி தன் தாயின் மனத்தைப் புரிந்துகொள்ள
வில்லை என்று கோபாலன் எண்ணினான். உண்மையில்
தாயைப் போய்ப் பார்க்கக் கனகாம்பிகைக்கு கிருப்பமா
இல்லையா என்பது வேறு விஷயம். ஆனால், அதற்கான
காரணம் கொஞ்சம் பொருத்தமில்லையோ என்று
அவன் இப்போது தனக்குள் எண்ணினான். பாட்டி
ஒரு பாட்டம் இருமிவிட்டு மறுபடி ஆரம்பித்தான்.

“எட கோபால், உன்னை கொக்காவின்னை சம்பந்த
மெல்லாம் குழம்பிறத்துக்கு ஆர் காரணம். நல்ல சம்
பந்தம் வந்தபொழுதெல்லாம் சேனைக்காசு குடுக்க
வழியில்லாமல் கொம்மா கஷ்டப்பட்ட பொழுது
மாமாமாரிட்டையும், பெரியம்மாமாரிட்டையும் போய்க்
கேட்டவள்தானே. அப்ப அவை ஒரு சல்லிக் காசும்
குடுக்கேல்லை. தாங்களாய்ப் பார்த்து ஒரு நல்ல சம்பந்
தம் செய்து வைக்கவுமில்லை. அவள் வேலைக்குப்
போறாள் எண்ட உடனை கொட்டை சொல்லிச்சினம்.

“இப்ப அவள் முப்பத்தொரு வயதுக்கு மேலை வேறே ஒரு வழியுமில்லாமல் இப்பிடி ஒரு வாழ்க்கையைத் தேடிக்கொண்ட பிறகு குற்றம் சொல்ல அவைக்கென்ன உரிமை இருக்குது? அவையன் இண்டைக்குச் சாதியை மறந்து கண்ட இடத்திலே சாப்பிடுறதும், குடும்பியை வெட்டிப்போட்டுக் காற்சட்டை போட்டு உத்தியோகம் பாக்கிறதும் காலத்துக் கேத்த கோலமெண்டால் இதைமட்டும் ஏன் கழிச்சு வைக்கவேணும்.”

“சாதிமாறிக் கலியாணம் செய்யச் சொல்லி நான் இப்ப சொல்லேல்லை. அது எனக்குச் சம்மதமில்லை. தன் தன் குலத்துக்குத் தக்கபடிதான் நடக்கவேணும். ஆனால், இப்பிடி ஒண்டு நடந்த பிறகு, உன்னை கொக்காவைப் பொறுத்தமட்டிலே இதிலே இருக்கிற நியாயங்களை நீங்கள் ஏன் மறக்கவேணும்?”

பாட்டியின் நியாயம் அவன் நெஞ்சில் உறைத்தது. அந்தக் கிழவியின் மனத்தில் உள்ள துணிச்சல் தன் குடும்பத்திடம் இல்லாததை எண்ணி வெட்கப்பட்டான். அவள் ஒரு பொதுவுடைமைவாதியா? ஒரு சோசலிஸ்டா? கம்யூனிஸ்டா? இவை எதுவுமே அவளுக்குப் பிடிக்காது.

தேவார திருவாசகங்களை உடுப்போட்டிருக்கிற இரண்டு தலைமுறைக்கு முந்திய ஒரு பெண். அப்படியிருந்தும் இந்த சமூகத்தின் தன்மையில் - சூழ்நிலைகளில் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய நியாயத்தை அவள் எப்படிச் சிந்திக்கிறாள் என்று அவன் அதிசயப்பட்டான். அவள் இவனுடைய தாயை முன்னிலைப்படுத்தி தன் முன்னால் கனகாம்பிகை நிற்பதாகக் கற்பித்துக் கொண்டு மீண்டும் கூறுகிறாள்.

“நீ உன்னை நியாயத்துக்காகப் போராட வேணுமடபிள்ளை. உன்னை மகள் உப்பிடிச் செய்து போட்டாள் எண்டதுக்காக நீ ஏன் தாழ்ந்துபோனதாய் நினைக்கவேணும் நீ என்ன கேவலத்தைச் செய்தனி? மற்றவைக்காக நீ ஏன் பயப்பிடவேணும்? உன்னை பக்கத்திலே நியாயம் இருக்கிறதெண்டு உனக்கு நம்பிக்கை இருந்தால் போராடு.”

அவள் இதைச் சொல்லி முடித்துவிட்டுப் பெருமூச்சு விட்டவாறு கண்களை நிகானமாக மூடினாள். இவனுக்கு அவள் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்க வேண்டுமென்று ஓர் உணர்வு ஏற்பட்டது.

அரசியல் மேடைகளில் பேசப்படுகின்ற ‘போராட்டம்’ என்ற வசனம் அர்த்தமற்ற வெறும் சொல்லாக நின்று விடுகின்ற இந்த நேரத்தில் இவள் அந்த வார்த்தையை எவ்வளவு அழகாகப் பயன்படுத்தி அதற்கான பொருளை விளங்கவைத்திருக்கின்றாள். என்று அவன் பிரமித்துக் கொண்டிருந்தபோது பார்வையாளர் நேரம் முடிந்துவிட்டதற்கான மணிஒசை ஒங்கி ஒலிக்கிறது.

15-8-79

கிளிநொச்சியில் நெல், அரிசி என்பன மொத்தமாகவும்
சில்லறையாகவும் பெற்றுக்கொள்ள
சிறந்த ஸ்தாபனம்.

நெல், அரிசி போன்றவை குத்தியும், உடைத்தும்,
மிளகாய் அரைத்தும் பெற்றுக்கொள்ள
விஜயம் செய்யுங்கள்

ஸ்ரீ கணபதி அரிசி ஆலை

இல. 24, கனகபுரம், — கிளிநொச்சி.

சகலவிதமான பழ மரக்கன்றுகள் விற்பனையாளர்.
பழ மரங்கள், பூ மரங்கள் ஒட்டுவதில் வல்லுனர்,

மு. இராசரத்தினம்

155-ம் கட்ட கனகாம்பிகைக்குளம், கிளிநொச்சி.

தரமான டிரான்சிஸ்டர், ரேடியோ வகைகளுடன்
கைக்கடிகாரங்களும், மற்றும் எவர்சில்வர் பொருட்கள்,
அன்பளிப்புப் பொருட்கள் முதலியவற்றைப்
பெற்றுக்கொள்ள விஜயம் செய்யுங்கள்

தே வி கா ஸ்,

கண்டி வீதி, :: கிளிநொச்சி.

கிளிநொச்சி பத்திரிகையாளர் வாசகர் நலன்புரிச்
சங்க நூல் வெளியீடு சிறப்புற அமையவும்
மென்மேலும் வளர்ச்சியடையவும்
வாழ்த்துகின்றோம்.

பரந்தன் ஈகரில், பணிகளில் சிறந்த எமது ஸ்தாப
னத்தில் உங்களுக்குத் தேவையான பசளை வகை
களையும் தரம் குறையாத வண்ணம் மொத்தமாக
வும் சில்லறையாகவும் நித்தம் வழங்க
காத்திருக்கிறோம்,

மண்டலாயன் ஸ்ரோர்ஸ்

முல்லைத்தீவு வீதி, ... பரந்தன்.

கிளிநொச்சியில் சிறந்த உணவு வகைகளுக்கும்,
குளிப்பானங்களும், சிற்றுண்டி வகைகளுக்
கும் தரங்குறையா வகையில் என்னேரமும்
பெற்றுக்கொள்ளத் தயங்காமல் விஜயம்
செய்யவேண்டிய இடம்

தாஜ்மகால் ஹோட்டேல்

பஸ் நிலையம்,
கிளிநொச்சி.

மலர்கின்ற மலர் புதுமணங் கமழ
வாழ்த்துகின்றார்கள்

விஞ்ஞானக் கல்வி நிலையம்

காடிப்போக்குச் சந்தி, — கிளிநொச்சி.

- கிளைகள் -

35, ஜெயந்திநகர்,
கிளிநொச்சி.

நிருவையாறு,
கிளிநொச்சி.

(D-7, இ.ம.வித்தியாலயத் (கனகாம்பிகை ஸ்ரேர்ஸ்,
திற்கு அருகில்) அருகில்)

கிளிநொச்சி இலக்கியத்துறையில்
ஒளிமிக்கதாக உழைக்கின்ற

கிளிநொச்சி சிவத்துக்கு
வாழ்த்துக்கள் !

ப. வை. ஜெயபாலன்.
"குேட்டறி இல்லம்"
கிளிநொச்சி.

கிளிநொச்சி பத்திரிகையாளர் வாசகர் நலன்புரிச்சங்க
றால் வெளியீடு சிறப்புறத் திகழ ஏமது வாழ்த்துக்கள்.

நம்பிக்கை! நாணயம்! உத்தரவாதம்! நிதானவிலை!
புத்தம் புது டிசைன்களில் சகலவிதமான ஆபரணங்
களையும் செய்துதர எப்பொழுதும்

காத்திருக்கிறார்கள்,

நியூ லலிதா ஜுவலர்ஸ்

இலங்கை வங்கி மக்கள் வங்கி அருகில்.

கரடிப்போக்கு

கண்டி வீதி, — கிளிநொச்சி.

நிறைந்த தரம்! குறைந்த விலை!
சகல விதமான மின்சாரப் பொருட்க
ளுக்கும் போட்டோஸ்ரற் பிரதிகளுக்கும்
இன்றே நாடவேண்டிய ஒரே ஸ்தாபனம்

கிருஸ்ண ஏஜன்ஸ்

கண்டி வீதி,
கிளிநொச்சி.

கிளிநொச்சி பத்திரிகையாளர் வாசகர் நலன்புரிச்சங்க
வெளியீடு சிறப்புற வாழ்த்துகின்றோம்.

நெல் கொள்வனவு விற்பனவுடன், அரிசித் தேவை
எதுவானாலும் உடன் நிறைவேற்றிவைக்கக்
காத்திருக்கிறார்கள்.

நம்பிக்கையுடன் நாடுங்கள்
(இலங்கை வங்கி, மக்கள் வங்கி முன்பாக)

ஸ்ரீ முருகன் அரிசி ஆலை

கண்டிவீதி, கிளிநொச்சி.

கைதேர்ந்த வல்லுனர்களால் சிறந்த சுவையுடன்,
நிறைந்த தாத்துடன் ஐக்கரன் பப்படம் தயாரித்து
மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் விரியோகிப்பதன்
உங்களுக்குத் தேவையான சாய்ப்புச் சாமான்களையும்,
பலசரக்குச் சாமான்களையும் மலிவு விலையில்
விற்பனை செய்பவர்கள்

ஐங்கரன் ஸ்ரோர்ஸ்

புகையிரதநிலைய வீதி,
கிளிநொச்சி.

கிளிநொச்சி லக்கி ஸ்டோர்ஸ் ஸ்தாபனத்தார்
கிளிநொச்சி பத்திரிகையாளர் வாசகர்
நலன்புரிச் சங்க நூல் வெளியீடு
சிறப்புற வாழ்த்துகின்றார்கள்.

சகலவிதமான பிடுவைகளும் மிக மலிவான வியூயில்
தரமாக பெற்றுக்கொள்ள

லக்கி ஸ்ரோர்ஸ்

கிளிநொச்சி.

சபாஸ் ஸ்தாபனத்தார் தமது நல்லாசிகளை
தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறார்கள்

உள்ளூர் விலை பொருட்களையும், கருவாடு வகைகளையும்
கொள்வனவும் விற்பனவும் செய்துகொள்ளுவதற்கு
கிளிநொச்சியில் நாடவேண்டிய இடம்

சபாஸ்

பொதுச்சந்தை,
கிளிநொச்சி.

இல. 5,
புகையிரத நிலைய வீதி,
கிளிநொச்சி.

கிளிநொச்சி பத்திரிகையாளர் வாசகர் நலன்புரிச் சங்கச்
கன்னி வெளியீட்டுக்கு எமது நல்வாழ்த்துக்கள்.

இயலாமை குழந்தா நிற்கும் இவ்வேளையிலும்,
எம்மால் இயலுமான பணிகளை எல்லோர்க்கும்
செய்து நிற்கும்

கரைச்சி தெற்கு பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம்

கிளிநொச்சி,

அன்றாட பாவனைப் பொருட்களைக் குறைந்த விலையில்
நிவாரணத் தாத்தில் பெற்றுக்கொள்ள நீங்கள் நாட

வேண்டிய ஒரே ஸ்தாபனம் “அருணா!”

அன்பளிப்புப் பொருட்களா?

அலுமினியப் பொருட்களா?

சாய்ப்புச் சாமான்களா?

இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள் “அருணா”

தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய முகவரி:

அருணா நேடர்ஸ்

கண்டி வீதி,

—

கிளிநொச்சி

கிளிநொச்சி பத்திரிகையாளர் வாசகர் நலன்புரிச் சங்க
புத்தக வெளியீட்டுக்கு எமது நல்லாசிகள்.

கிளிநொச்சி மாவட்ட சமூக சேவை உத்தியோகத்தரும்
கிளிநொச்சி உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவு விசேட
சேவை உத்தியோகத்தர்களும், கிளிநொச்சி.

... ..

உரம், கிருமிநாசினி பெறவும், உங்கள் விளைபொருட்களை
சந்தைப்படுத்தவும் நாடவேண்டிய ஸ்தாபனம்

ஜே. பி. எம். ஸ்ரோர்ஸ்
முல்லைத்திவு வீதி, — பரந்தன்.

சகல விதமான சாய்ப்புச் சாமான்களும், சில்லறைச்
சாமான்களும் மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும்
நிதான விலையில் பெற்றுக்கொள்ள நாடவேண்டிய
ஸ்தாபனம்

க ம லா நே டர் ஸ்

(உதவி அரசாங்க அதிபர் விடுதி முன்பாக)

கண்டி வீதி, கிளிநொச்சி.

விவசாயிகளுக்கு தேவையான பசளை, மருந்து வகைகளை
மலிவாகப் பெற்றுக்கொள்ள நாடவேண்டிய இடம்

மு. தர்மராசா

கண்டி வீதி, — பரந்தன்.

❖ வெளிநாட்டு உண்டியல்கள், காசோலைகள் ஆகியனவற்றை உடனுக்குடன் மாற்றிக்கொள்ளவும்,

❖ கவர்ச்சிகரமான வட்டி வீதங்களுடன் பல்வேறு சேமிப்புத் திட்டங்களை ஆரம்பிக்கவும்.

❖ நானாவித வங்கித் தேவைகளுக்கும், நாடவேண்டிய

நீண்டகால அனுபவம் மிக்க வங்கி

இலங்கை வங்கி

கிளிநொச்சி.

இவரைப்பற்றி

பழம்பெரும் எழுத்தா ளரான பண்டிதர் ச. பஞ் சாட்சர சர்மாவின் புதல் வரான முப்பத்தொரு வய துடைய கோப்பாய்-சிவம், ப. சிவானந்த சர்மா என்ற இயற்பெயரை உடையவர். இலங்கைப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகை கள், வானொலி அலைத் திலும் ஒய்லின்றிப் பல துறைகளிலும் எழுதிவரும்

இவர் கிளிநொச்சி நீர்ப்பாசனத்திணைக்கரத்தில் படவரைஞராகக் கடமையாற்றுகிறார்.

இலங்கையின் மிகப்பெரிய இலக்கியப் பரிசாகிய ரூ. 5000/- ஆக்கவுரிமைகள், வியாபாரக்குறிகள் பதிவுகத் தினால் நடத்தப்பட்ட 1984 ஆம் ஆண்டுக்கான இலக்கியப் போட்டியில், இவரது ஏழு கதைகள் கொண்ட தொகுப் புக்கு வழங்கப்பெற்றது.

நீர்ப்பாசனத் திணைக்களக் கடன் வழங்கு சபை நடத் திய கட்டுரைப் போட்டி, களம், தாரகை சஞ்சிகைகள் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டி, செவ்வந்தி சஞ்சிகை நடத்திய கவிதைப் போட்டி, யாழ் இலக்கிய வட்டம் நடத்திய குறுநாவல் போட்டி, வீரகேசரி நடத்திய ஆய்வ ரைப் போட்டி முதலிய அநேக போட்டிகளில் பரிசுகளைப் பெற்றவர் இவர்.

அம்புஜம் கையெழுத்துச் சஞ்சிகையை எட்டு வருடங் கள் தொடர்ந்து நடத்தியதுடன் 'புதுவை', 'செங்கதிர்' ஆகிய சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர் குழுவில் இடம் பெற்றவர். நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கழகத் தின் 'அருவி' சஞ்சிகை இணையாசிரியர்களுள் ஒருவர்.

'அன்னை பராசக்தி' என்ற ஆன்மீக நூலையும், சதேர் தரி செளமினியுடன் இணைந்து "கனவுப் பூக்கள்" என்ற புதுக்கவிதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டவர். பல கவியரங்குகளில் பங்குபற்றியிருப்பதுடன் பல கவியரங்கு களைத் தலைமைவகித்து நடத்தியுள்ளார்.

கிளிநொச்சி திருநெறிக் கழகம், வாசகர் வட்டம் என்பவற்றின் செயலாளராக இருக்கிறார்.